

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2007. március 8.*

A T-340/04. sz. ügyben,

a **France Télécom SA** (székhelye: Párizs [Franciaország], képviselik: C. Clarenc és J. Ruiz Calzado ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselek: M. É. Gippini Fournier és O. Beynet, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

a COMP/C-1/38.916 ügyben a France Télécom SA-t, valamint az általa közvetlenül vagy közvetetten irányított összes társaságot, beleértve a Wanadoo SA-t és minden, az utóbbi által közvetlenül vagy közvetetten irányított társaságot az [EK] 81. és 82. cikkében meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. de-

* Az eljárás nyelve: francia.

cember 16-i, az 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás, 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 20. cikkének (4) bekezdése szerinti helyszíni vizsgálatnak történő alávetésre kötelező, 2004. május 18-án hozott C(2004) 1929 bizottsági határozat megsemmisítése iránt benyújtott keresete tárgyában

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(negyedik tanács),

tagjai: H. Legal elnök, I. Wiszniewska-Bialecka és E. Moavero Milanesi bírák,
hivatalvezető: K. Pocheć tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. június 8-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér

- ¹ Az [EK] 81. és 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i, az 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL L 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 11. cikkének (amely „A Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai közötti együttműködés” címet viseli) (1) és (6) bekezdése értelmében:

„A Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai a közösségi versenyjog szabályait szoros együttműködésben alkalmazzák.

[...]

Ha a Bizottság a III. fejezet alapján hozott határozat elfogadására irányuló eljárást kezdeményez, a tagállamok versenyhatóságainak megszűnik az a jogköre, hogy az [EK] 81. és 82. cikket alkalmazzák. Amennyiben az egyik tagállam versenyhatósága már eljár az ügyben, úgy a Bizottság csak a nemzeti versenyhatósággal történt konzultációt követően indíthat eljárást.”

- 2 Az 1/2003 rendelet 13. cikke (amely „Az eljárás felfüggesztése vagy megszüntetése” címet viseli) értelmében:

„(1) Ha két vagy több tagállam versenyhatósága elé ugyanazon megállapodás, társulás döntése vagy magatartás ellen érkezett panasz, vagy ezzel kapcsolatban saját kezdeményezésre indított eljárásban jár el a[z EK] 81. vagy 82. cikk alapján, úgy az a tény, hogy az egyik hatóság foglalkozik az ügyvel, elegendő indokot szolgáltat arra, hogy a többi hatóság az előttük folyó eljárást felfüggeszse, vagy a panaszt elutasítsa. Hasonlóképpen a Bizottság is elutasíthatja a panaszt azzal az indokkal, hogy az ügyvel valamely tagállam versenyhatósága foglalkozik.

(2) A tagállam versenyhatósága vagy a Bizottság elutasíthatja a megállapodás, a társulás döntése vagy a magatartás ellen hozzá érkezett olyan panaszt, amellyel más versenyhatóság már foglalkozott.”

- 3 Az 1/2003 rendelet 20. cikke (amely „A Bizottság helyszíni vizsgálati jogköre” címet viseli) értelmében:

„(1) A Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében a vállalkozásokkal és a vállalkozások társulásaival kapcsolatos minden szükséges helyszíni vizsgálatot lefolytathat.

(2) A Bizottság által a helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek jogában áll, hogy:

- a) a vállalkozásoknak és vállalkozások társulásainak bármely helyiségébe, területére és közlekedési eszközébe belépjenek;
- b) az üzletmenethez kapcsolódó könyveket és más feljegyzéseket megvizsgálják, függetlenül attól, hogy milyen eszközön tárolják ezeket;
- c) bármilyen formában elkészítsék vagy megszerezzék az ilyen könyvek vagy feljegyzések másolatát vagy kivonatát;
- d) a helyszíni vizsgálatához szükséges időre és mértékben lepecsételjének bármilyen üzlethelyiségeket és könyveket vagy nyilvántartásokat;

- e) magyarázatot kérjenek a vállalkozás vagy a vállalkozások társulásának bármely képviselőjétől vagy dolgozójától az ellenőrzés céljához és tárgyához kapcsolódó tényről vagy dokumentumról, valamint a választ rögzítsék.

(3) A Bizottság által a helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek jogkörüket írásbeli meghatalmazás felmutatásával gyakorolják, amely meghatározza a helyszíni vizsgálat tárgyát és célját, valamint a 23. cikkben meghatározott büntetéseket arra az esetre, ha az üzlethez kapcsolódó könyvek és egyéb nyilvántartások hiányosak, vagy ha az e cikk (2) bekezdése alapján feltett kérdésekre adott válaszok pontatlanok vagy félrevezetőek. A Bizottság a helyszíni vizsgálat előtt megfelelő időben értesítést küld a vizsgálatról azon tagállam versenyhatóságának, amelynek területén a vizsgálatra sor kerül.

(4) A vállalkozások és vállalkozások társulásai kötelesek magukat a Bizottság által határozatban elrendelt helyszíni vizsgálatnak alávetni. A határozat meghatározza a helyszíni vizsgálat tárgyát és célját, megjelöli a vizsgálat kezdetének napját, és feltünteti a 23. és 24. cikkben előírt büntetéseket, valamint azt a jogot, hogy a határozat a Bírósággal felülvizsgálható. A Bizottság az ilyen határozatot azon tagállam versenyhatóságával történt konzultáció után hozza meg, amelynek területén a helyszíni vizsgálatra sor kerül.

(5) Azon tagállam tisztviselői vagy versenyhatósága által meghatalmazott vagy kijelölt egyéb személyek, amelynek területén a helyszíni vizsgálatra sor kerül, a hatóság vagy a Bizottság kérelmére aktívan segítik a Bizottság által meghatalmazott tisztviselőket és más kísérő személyeket. Ennek érdekében a (2) bekezdésben említett jogkörök illetik meg őket.

(6) Amennyiben a tisztviselők és a Bizottság által meghatalmazott egyéb kísérő személyek megállapítják, hogy valamely vállalkozás az e cikk szerint elrendelt

helyszíni vizsgálatot akadályozza, az érintett tagállam megfelelő segítséget nyújt – ha szükséges – a rendőrség vagy azzal egyenértékű végrehajtó hatóság támogatását kérve annak érdekében, hogy a fenti személyek a helyszíni vizsgálatot elvégezhessék.

(7) Amennyiben a (6) bekezdésben előírt segítségnyújtáshoz a nemzeti szabályok szerint bíróság engedélyére van szükség, ezt az engedélyt meg kell kérni. Ez az engedély elővigyázatossági intézkedésként is kérhető.

(8) A (7) bekezdésben említett engedélyre vonatkozó kérelem esetén a nemzeti bíróság ellenőrzi, hogy a Bizottság határozata hiteles-e, és az előírányzott kényszerítő intézkedések nem önkényesek, illetve túlzottak-e a helyszíni vizsgálat tárgyának figyelembevételével. A nemzeti bíróság a kényszerítő intézkedések arányosságának ellenőrzése során közvetlenül vagy a tagállam versenyhatóságán keresztül részletes magyarázatot kérhet a Bizottságtól különösen arra vonatkozóan, hogy a Bizottságnak milyen alapon van gyanúja a Szerződés 81. és 82. cikke megsértésére, valamint hogy mennyire komoly a gyanús jogsértés, illetve milyen jelleggel keveredett az ügybe az érintett vállalkozás. Ugyanakkor a nemzeti bíróság nem kérdőjelezheti meg a helyszíni vizsgálat szükségességét, és nem követelheti, hogy bocsássák rendelkezésére a Bizottság irataiban lévő adatokat. A bizottsági határozat jogszerűségét kizárólag a Bíróság vizsgálhatja felül.”

A jogvita alapját képező tényállás

- 4 Az [EK] 82. cikk alkalmazására vonatkozó eljárásban (COMP/38.233 – Wanadoo Interactive) 2003. július 16-án hozott határozatában (a továbbiakban: a 2003. július 16-i határozat) a Bizottság megállapította, hogy 2001 márciusa és 2002 októbere között a Wanadoo Interactive, amely a Wanadoo SA 99.9%-os leányvállalata, amely maga is a France Telecom SA leányvállalata, amelyben ez utóbbi a határozattal

érintett időszakban 70% és 72,2% közötti részesedéssel rendelkezett, visszaélt a háztartási ügyfeleknek szánt nagy sávszélességű internet-hozzáférések piacán meglévő erőfölényével amikor felfaló árazást alkalmazott eXtense és Wanadoo ADSL szolgáltatásai tekintetében, és 10,35 millió euró összegű bírságot szabott ki a Wanadoo Interactive-ra.

- 5 A határozat 2. és 3. cikke értelmében a Bizottság a Wanadoo Interactive-ot arra is kötelezte, hogy:
- Az eXtense és a Wanadoo ADSL szolgáltatásai keretében tartózkodjon minden olyan magatartástól, amelynek a jogsértéssel azonos vagy ahhoz hasonló célja vagy hatása lehet;
 - minden egyes üzleti év végén, beleértve még a 2006-os üzleti évet is, juttassa el a Bizottságnak a különböző ADSL szolgáltatásainak (Asymmetric Digital Subscriber Line, asszimetrikus digitális előfizetői vonal) kihasználtsági adatait, feltüntetve a könyvelt bevételeket, a használat költségeit és az ügyfélszerzés költségeit.
- 6 2003. december 11-én a francia távközlési hatóság kedvező véleményét követően a francia gazdasági, pénzügyi és ipari miniszter jóváhagyta az IP/ADSL-hez való csatlakozásért és használatáért a France Telecom által kiszabott nagykereskedelmi díjak csökkentését, amelyet „5-ös csomagnak” is neveztek. Számos internet-hozzáférést biztosító szolgáltató, köztük a Wanadoo is, úgy döntött, hogy e nagykereskedelmi díjsökkentést kiskereskedelmi ajánlataikban tükrözik.

- 7 2003. december 12-én a Wanadoo bejelentette kiskereskedelmi díjainak 2004. január 6-tól hatályos első csökkentését, amely szélessávúinternet-ajánlatainak (korlátlan „eXtense 512k”, korlátlan „eXtense 512k Fidélité”, korlátlan „eXtense 1024k” és korlátlan „eXtense 1024k Fidélité” ajánlatok) régi és új előfizetőire is vonatkozott. A korlátlan „eXtense 128k” ajánlat díja változatlan maradt.
- 8 2004. január 9-én a Bizottság levelet intézett a Wanadoo-hoz, emlékeztetve őt a 2003. július 16-i határozat 2. cikkének rendelkezéseire, és azt kérte, hogy jelezze számára, ha a határozat elfogadása óta a szóban forgó határozat alá tartozó szolgáltatások kiskereskedelmi árait csökkentette, vagy ha ezt tervezi. A Bizottság pontosította, hogy igenlő válasz esetén hivatalos információkérést fog intézni a Wanadoo-hoz ezen árcsökkenés részletei tekintetében. A Bizottság másrészt azt kérte, hogy értesítsék a Wanadoo üzleti éve lezárásának dátumáról és arról az időpontról, amikor a 2003. július 16-i határozat 3. cikkében előírt tájékoztatást megküldik számára.
- 9 2004. január 12-én az AOL France SNC és az AOL Europe Services SARL (a továbbiakban együttesen: AOL) panaszt nyújtottak be a francia versenytanácshoz (a továbbiakban: versenytanács) a Wanadoo által alkalmazott felfaló árazás miatt az általa 2003. december 12-én bejelentett négy új ajánlat tekintetében, az EK 82. cikk és a francia kereskedelmi törvénykönyv L 420-2. cikke alapján. A panasz mellé a francia kereskedelmi törvénykönyv L 464-1. cikke alapján megfogalmazott, az ajánlatok kereskedelmi forgalomba hozatalának felfüggesztésére irányuló biztosítási intézkedés iránti kérelmet csatoltak.
- 10 2004. január 19-i 263012. sz. határozatával a T-Online France társaság által benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelem keretében érvényesített, a francia gazdasági, pénzügyi és ipari miniszter az 5. csomag díjainak csökkentését jóváhagyó határozata végrehajtásának felfüggesztésére irányuló kérelme tekintetében eljáró francia Conseil d'État (a továbbiakban: Conseil d'État) elutasította a kérelmet arra hivatkozva, hogy az ART „a France Telecom díjszabási ajánlatára vonatkozó kedvező véleménye alátámasztására – részletes elemzést követően – megállapította a versenyellenes hatások hiányát, amelyek e vélemény akadályát képezhetnék”.

- 11 2004. január 29-én a Wanadoo bejelentette a korlátlan „eXtense 128k Fidélité” ajánlat és négy átalánydíjas (vagy „á la carte”) ajánlat, nevezetesen az „eXtense 128k/20h”, az „eXtense 128k/20h Fidélité”, az „eXtense 512k/5Go” és az „eXtense 512k/5Go Fidélité” 2004. február 3-tól történő bevezetését.
- 12 A Wanadoo 2004. január 30-i levelével válaszolt a Bizottság 2004. január 9-i levelére, amelyben tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy januártól kedvezőbb díjszabású új ADSL-előfizetési ajánlatokat vezetett be, továbbá hogy februártól további új ajánlatokat vezet majd be.
- 13 2004. február 24-én az AOL kiegészítette a Versenytanácshoz írt panaszát a Wanadoo 2004. február 3-tól érvényes ajánlataival és e panaszhoz szintén csatolt egy, az ajánlatok kereskedelmi forgalomba hozatalának felfüggesztésére irányuló biztosítási intézkedés iránti kérelmet.
- 14 Egyebekben a Bizottság találkozott a Wanadoo versenytársaival, amelyek felhívták figyelmét arra a tényre, hogy szerintük a Wanadoo által a 128/kbit/s sebességű hozzáférés tekintetében meghatározott hívásdíj árprést keletkeztet a kiskereskedelmi piacon.
- 15 2004. márciusának elején a versenytanács értesítette a Bizottságot az AOL által benyújtott panaszról.
- 16 2004. március 15-én a Wanadoo a 2003. július 16-i határozat 3. cikkének megfelelően benyújtotta a Bizottsághoz a 2003-as üzleti évre vonatkozó kihasználtsági adatait.

- 17 2004. március 22-én a Bizottság Verseny Főigazgatóságának szolgálatai és a versenytanácsnak az ügyel megbízott előadója (a továbbiakban: előadó) közötti találkozón egy, a Bizottság által a 2003. július 16-i határozatában használt számítási módszeren és a Wanadoo által felállított kitekintő gazdasági modellen alapuló, adott esetben az előadó becsléseivel módosított összegző elemzésből kiderült, hogy a Wanadoo egyes új díjai felfaló jellegűek, különösen a versenytársak kizárására irányuló szándékot felfedő terv fennállására figyelemmel. Tekintettel ezekre a körülményekre, az előadó olyan biztosítási intézkedések elfogadását javasolta a versenytanácsnak, amelyek kötelezik a Wanadoo-t a kérdéses ajánlatok megszüntetésére.
- 18 2004. április 2-án a Verseny főigazgatóság tisztviselői találkoztak az AOL-lal.
- 19 Ugyanezen időszak során a Bizottság számos telefonos kapcsolatot létesített az előadóval, és 2004. április 21-én egy második találkozót is tartott vele.
- 20 2004. május 11-én a Versenytanács meghozta 04-D-17. sz. határozatát az AOL által benyújtott panasz és biztosítási intézkedés iránti kérelem tárgyában, amelynek értelmében elutasította a kérelmet és a vizsgálatra irányuló panaszt (a továbbiakban a versenytanács határozata).
- 21 2004. május 18-án a Bizottság elfogadta a C (2004) 1929 határozatot a COMP/C-1/38.916. sz. ügyben, elrendelve, hogy a France Telecom SA, valamint az általa közvetlenül vagy közvetetten irányított összes társaság, beleértve a Wanadoo SA-t és minden, az utóbbi által közvetlenül vagy közvetetten irányított társaság vesse alá magát az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése szerinti helyszíni vizsgálatnak (a továbbiakban: megtámadott határozat).

22 E határozat első, és harmadik–tizenharmadik premabulumbekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A Bizottság [...] olyan információkat kapott, amelyek értelmében a Wanadoo a nagyközönségnek szánt ADSL-alapú internet-hozzáférés díjai vonatkozásában olyan árakat alkalmazott, amelyek minden bizonnyal nem voltak alkalmasak a változó költségek fedezésére, illetve a teljes költségek alatt helyezkedtek el. A rendelkezésre álló információk alapján ezen árak egy, a versenytársak kizárására irányuló szándékra utaló tervbe illeszkednek. Ezt meghaladóan a megszerzett információk azt mutatják, az érintett kiskereskedelmi díjak és a France Telecom nagykereskedelmi ajánlatai [5. csomag] közötti szűk árrés következtében árrés jött létre a magánügyfelek számára a France Telecom 5. csomagja alapján nagy sebességű internet-hozzáférést nyújtani kívánó versenytárs szolgáltatókkal szemben.

[...]

A Wanadoo bejelentette a magánügyfelek részére szánt ADSL-alapú internet-hozzáférés díjainak 2004. január 5-től történő, első ízben való csökkentését. Ezt a díjcsökkentést a korlátlan „eXtense” ajánlatok bevezetésével valósították meg, nevezetesen két 128 kbit/s sebességen kínált ajánlattal (az első 24 hónapos kötelezettségvállalás esetén 24,90 EUR/hónap, a második 12 hónapos kötelezettségvállalás esetén 29,90 EUR/hónap), két 512 kbit/s sebességen kínált ajánlattal (az első 24 hónapos kötelezettségvállalás esetén 29,90 EUR/hónap, a második 12 hónapos kötelezettségvállalás esetén 34,90 EUR/hónap), továbbá két 1024 kbit/s sebességen kínált ajánlattal (az első 24 hónapos kötelezettségvállalás esetén 39,90 EUR/hónap, a második 12 hónapos kötelezettségvállalás esetén 44,90 EUR/hónap).

2004. január 28-án a Wanadoo bevezett négy úgynevezett »à la carte« ajánlatot (nevezetesen két 128 kbit/s sebességen kínált ajánlatot 20 óra/hónap korlátozással – az első 24 hónapos kötelezettségvállalás esetén 14,90 EUR/hónap, a második 12 hónapos kötelezettségvállalás esetén 19,90 EUR/hónap –, valamint két 512 kbit/s sebességen kínált ajánlatot 5 Gigabyte/hónap korlátozással – az első 24 hónapos kötelezettségvállalás esetén 24,90 EUR/hónap, a második 12 hónapos kötelezettségvállalás esetén 29,90 EUR/hónap –). A jelen vizsgálat kifejezetten a fenti tíz új ajánlatra vonatkozik.

A Bizottság rendelkezésére álló információk szerint az előzetes adatok alapján végzett elemzés azt mutatja, hogy a fent említett ajánlatok közül legalább három (a két 128/kbit/s sebességen kínált »á la carte« és az 512/kbit/s sebességen kínált 24 hónap időtartamú »á la carte« ajánlat) nem fedezte teljes költségeiket.

A Bizottság olyan információkat is kapott, amelyek azt mutatják, hogy az érintett ajánlatok a versenytársak elszigetelésére és kiszorítására irányuló stratégiába illeszkednek.

Ezt meghaladóan a Bizottság rendelkezésére álló információk értelmében az 5. csomag 2004 januárjában bevezetett díjainak csökkentése ellenére a Wanadoo által alkalmazott új kiskereskedelmi díjak és az 5. csomag közötti árrés nem elegendő, és azon versenytárs szolgáltatókat, akik az 5. csomagra alapították ajánlataikat, megakadályozta abban, hogy egyenlő feltételek mellett versenyezzenek a Wanadoo-val.

2003. július 16-i [...] határozatában a Bizottság megállapította, hogy a Wanadoo erőfölényben van a magánügyfeleknek nyújtott nagy sebességű internet-hozzáférés francia piacán. A Bizottság rendelkezésére álló információk azt mutatják, hogy ez a megállapítás ma is érvényes.

A Wanadoo által a költségek alatt kínált ajánlatok és az ezen ajánlatok, valamint az 5. csomag díjai közötti csökkentett árrés nagy valószínűséggel korlátozták a – francia vagy másik tagállamban letelepedett – versenytársak piacra lépését, és veszélyezteték a már jelenlévők helyzetét. A rendelkezésre álló információk alapján a Wanadoo versenytársai többségének az új ajánlatokhoz kellett igazodnia, és jelenleg az egész franciaországi ADSL-piac veszteséges.

A fent leírtakhoz hasonló magatartásformák megfelelnek a tisztességtelen eladási ár kikötésének. Ha létezésük bizonyított, e magatartások erőfölénnyel való visszaélésnek és így az [EK] 82. cikk megsértésének minősülnek.

A feltételezett magatartásokra vonatkozó összes tény és a feltételezett visszaélés összefüggéseinek értékeléséhez a Bizottságnak az 1/2003 rendelet 20. cikke (4) bekezdése szerinti helyszíni vizsgálatot kell lefolytatnia.

A Bizottság rendelkezésére álló információk szerint nagyon valószínű, hogy a fenti magatartásokra vonatkozó összes információ, különösen a költségek fedezése szintjének megállapítását lehetővé tevő és a versenytársak elszigetelésére és kizorítására vonatkozó stratégiával kapcsolatos információkat csak a France Telecom és/vagy a Wanadoo munkavállalóinak néhány tagjával közölték. A feltételezett magatartásokra vonatkozó dokumentáció valószínűleg a lehető legkevesebbre korlátozódik, és olyan helyiségekben, illetve olyan formában tárolják azokat, amely vizsgálat esetén megkönnyíti eltitkolásukat, visszatartásukat vagy megsemmisítésüket.

A jelen helyszíni vizsgálat hatékonyságának biztosítására ezért elengedhetetlen az, hogy a jelen [h]atározat címzett vállalkozásainak előzetes értesítése nélkül kerüljön végrehajtásra. Ezért az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése szerinti határozatot kell elfogadni, amely kötelezi a vállalkozásokat, hogy vessék alá magukat a helyszíni vizsgálatnak.”

23 A megtámadott határozat 1. cikke értelmében:

„A France Télécom [...] és a Wanadoo [...]:

kötelesek alávetni magukat az [EK] 82. cikk megsértésével és a versenytársak elszigetelésének és kiszorításának szándékával végrehajtott, a magánügyfelek részére nyújtott nagy sebességű internet-hozzáférés területén alkalmazott tisztességtelen eladási ár feltételezett kikötésével kapcsolatos helyszíni vizsgálatnak. A helyszíni vizsgálatot a vállalkozás összes helyiségében el lehet végezni [...]

A France Télécom [...] és a Wanadoo [...] lehetővé teszik a Bizottság által a helyszíni vizsgálat lefolytatására felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek, valamint az őket segítő, az érdekelt tagállam illetékes hatóságának tisztviselői, csakúgy, mint az általa felhatalmazott tisztviselők és kijelölt személyek számára a vállalkozásoknak és vállalkozások társulásainak bármely helyiségébe, területére és közlekedési eszközebe való belépést a szokásos munkaidő alatt. E vállalkozások kötelesek az e tisztviselők és egyéb kísérő személyek által kért, az üzletmenethez kapcsolódó könyveket és más feljegyzéseket rendelkezésre bocsátani, függetlenül attól, hogy milyen eszközön tárolják ezeket, és lehetővé tenni számukra az üzletmenethez kapcsolódó könyvek és más feljegyzések helyszínen történő vizsgálatát, valamint az ilyen könyvek vagy feljegyzések másolatának vagy kivonatának bármilyen formában való elkészítését vagy megszerzését. Minden szóbeli felvilágosítást kötelesek megadni az említett tisztviselők vagy az egyéb kísérő személyek által kért magyarázatot az ellenőrzés céljához és tárgyához kapcsolódó tényről vagy dokumentumról, és kötelesek lehetővé tenni minden képviselő vagy a személyzet minden tagja számára az ilyen magyarázat nyújtását. Lehetővé kell tenniük a [nevezett] tisztviselők és egyéb kísérő személyek számára e magyarázatok bármilyen formában való rögzítését.”

- 24 Végül a megtámadott határozat 2., illetve 3. cikkében pontosítja a helyszíni vizsgálat kezdő időpontját, valamint hogy a felperes és a Wanadoo a címzettjei pontosabban meghatározza azokat a körülményeket, amelyek között a Bizottság az 1/2003 rendelet 23. és 24. cikkének megfelelően bírságokat és kényszerítő bírságokat szabhat ki az összes címzett vállalkozásra és jelezte, hogy amennyiben valamelyik címzett vállalkozás akadályozza az elrendelt helyszíni vizsgálatot, az érdekelt tagállam megadja a Bizottság által felhatalmazott tisztviselők és egyéb kísérő személyek számára azt a szükséges támogatást, amely lehetővé teszi a helyszíni vizsgálat elvégzését, az 1/2003 rendelet 20. cikke (6) bekezdésének megfelelően. Másrészt a határozat felhívta a figyelmet az Elsőfokú Bíróság előtti, ellene való keresetindítás lehetőségére, és mellékelte az 1/2003 rendelet bizonyos részeit.

- 25 E határozat alapján a Bizottság az 1/2003 rendelet 20. cikkének (5) bekezdése alapján a francia hatóságok segítségét kérte. A francia gazdasági, pénzügyi és ipari miniszter 2004. május 25-i vizsgálat iránti kérelmével előírta a versenyvizsgálati, fogyasztóvédelmi és csalásokat üldöző nemzeti igazgatóság igazgatójának, hogy tegyen meg a Bizottság által a megtámadott határozatban előírt vizsgálat megvalósításához szükséges minden intézkedést. E célból ez utóbbi megkereste a párizsi elsőfokú bíróság előzetes letartóztatásokat elrendelő bíróját (a továbbiakban: előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró) egy, a felperesnél és a Wanadoo-nál végzett helyszíni vizsgálat elvégzésének vagy elvégzetetésének engedélyezése és a Bizottság részére történő segítségnyújtás érdekében. E kérelemhez mellékeltek a megtámadott határozatot.
- 26 2004. május 28-i határozatával az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró megadta a kért felhatalmazást, lehetővé téve nevezetesen a kijelölendő francia vizsgálók számára a francia kereskedelmi törvénykönyv L 450-4 és L 470-6. cikke szerinti jogkörök gyakorlását.
- 27 A helyszíni vizsgálat 2004. június 2-án kezdődött a felperes helyiségeiben és 2004. június 2-án és 3-án folyt le. A felperes ennek során együttműködő magatartást tanúsított, miközben végig fenntartásait fejezte ki a vizsgálat alapjaival kapcsolatban. A Wanadoo-nál a vizsgálatra 2004. június 2–4. között került sor.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 28 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2004. augusztus 11-én benyújtott keresetlevelével a felperes megindította a jelen keresetet.

29 Az előadó bíró jelentése alapján az Elsőfokú Bíróság (negyedik tanács) úgy határozott, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt, és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 64. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében írásban kérdést intézett a felpereshez, amelyre az határidőben válaszolt.

30 A felek szóbeli előterjesztéseit és az Elsőfokú Bíróság kérdéseire adott válaszait az Elsőfokú Bíróság a 2006. június 8-i tárgyaláson hallgatta meg.

31 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

32 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- utasítsa el a keresetet;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

33 Keresetének alátámasztására a felperes négy jogalapra hivatkozik: az indokolási kötelezettség megsértésére, a nemzeti hatóságokkal való jóhiszemű együttműködés

követelményének megsértésére, az arányosság elvének megsértésére és a megtámadott határozat elfogadását megelőzően az 1/2003 rendelet, valamint a versenyhatóságok hálózatán belüli együttműködésről szóló bizottsági közlemény (HL 2004. C 101., 43. o.; a továbbiakban: közlemény) megsértésére, emellett a gondos igazságszolgáltatás elvének megsértésére vonatkozó jogalpra, amelyre először a válaszban hivatkozott.

Az indokolási kötelezettség megsértésére alapított első jogalpról

- 34 A felperes előadja, hogy a Bizottság négy esetben sértette meg az EK 253. cikk, az 1/2003 rendelet és az ítélkezési gyakorlat szerint őt terhelő indokolási kötelezettséget. Először, a megtámadott határozat nem tette lehetővé számára annak megértését, hogy miért érintette a helyszíni vizsgálat, másodsor, a megtámadott határozat nem tartalmaz indokolást az ügy összefüggéseinek bizonyos részei tekintetében, harmadszor, a megtámadott határozat nem megalapozott az 5. csomag díjszabásai tekintetében a megtámadott határozatban kifejezett kétségeket illetően, és negyedszer, a megtámadott határozat nem teszi lehetővé a letartóztatásokat elrendelő bíró számára a hatáskörébe tartozó ellenőrzés gyakorlását.

Az arra alapozott első érvről, hogy a felperes nem érthette, miért volt a megtámadott határozat címzettje és miért érintette a helyszíni vizsgálat

– A felek érvei

- 35 Általánosságban a felperes előadja, hogy az EK 235. cikkből, az 1/2003 rendeletből, valamint az ítélkezési gyakorlatból következően az indokolási kötelezettség terjedelme a tárgybéli jogi aktus jellegétől és elfogadásának körülményeitől függ. A

Bizottságnak tehát világosan és pontosan le kell írnia az általa elrendelt vizsgálat tárgyát és célját, valamint az igazolni kívánt feltételezéseket. A jelen ügyben azonban a megtámadott határozat az indokolás hiánya miatt hibás, nem teszi lehetővé a felperes számára az elrendelt helyszíni vizsgálat pontos tárgyának, kiterjedésének és igazolt jellegének értékelését. E tekintetben nem állt módjában megtudni együttműködési kötelezettsége terjedelmét, és védelemhez való jogait sem óvták meg. Nem volt ugyanis abban a helyzetben, hogy világosan megismerhesse a Bizottság feltételezéseit, sem pedig a feltételezett erőfölénnyel való visszaélésben neki tulajdonított szerep terjedelmét.

36 A megtámadott határozat a helyszíni vizsgálat tárgyát képező feltételezett magatartást a Wanadoo-nak rója fel, a 2003. július 16-i határozatban kifejtett megközelítéssel összhangban, amelyben a Bizottság elismerte a Wanadoo önállóságát a felperessel szemben a magánügyfeleknek szánt nagy sáv szélességű internet-hozzáférések francia piacán. A megtámadott határozat tárgya tehát a felperes olyan önálló leányvállalatának felrótt magatartás vizsgálata, amely egy olyan piacon folytat tevékenységet, ahol a felperes nincs jelen. Ilyen körülmények között a Bizottságnak az indokolási kötelezettség teljesítéséhez ki kellett volna fejtenie azokat az okokat, amelyek miatt a felperest személyesen is érintette egy olyan vizsgálat, amelynek tárgya a megtámadott határozat 1. cikkében meghatározott jogsértésekre vonatkozó feltevések igazolása.

37 A megtámadott határozat nem tette lehetővé a felperes számára annak megismerését, hogy vélelmezetten személyesen is gyanúsítja-e őt a Bizottság a megtámadott határozatban említett magatartások feltételezett végrehajtásával, és hogy őt személyesen is gyanúsítják-e az EK 82. cikk megsértésével, amely ellentétes a Bíróság C-94/00. sz., Roquette Frères ügyben 2002. október 22-én hozott ítéletében [EBHT 2002., I-9011. o.] meghatározott követelményekkel, amelyek szerint a Bizottság köteles magyarázattal szolgálni abban a tekintetben, hogy a kényszerítő intézkedésekkel érintett vállalkozás feltételezetten milyen módon érintett a jogsértésben.

38 Az a tény, hogy a felperes 2004-ben megszerezte a Wanadoo teljes tőkéjét, nem igazolja a Bizottság által a megtámadott határozatban alkalmazott megközelítést. A

felperes előadja, hogy a határozat által érintett ár a 2004 januárjában indított ajánlatok árait jelenti, amikor ő még csak a Wanadoo tőkéjének mintegy 70%-át birtokolta, mivel a teljes tőke megszerzésére csak a megtámadott határozat elfogadása után került sor. Másrészt azt a vélelmet, amelynek értelmében valamely leányvállalat az anyavállalata meghatározó befolyása alatt áll, figyelmen kívül kell hagyni, ha e leányvállalat önállóan határozza meg az üzletpolitikáját. A jelen ügyben a 2003. július 16-i határozat megállapította a Wanadoo önállóságát. A Bizottság nem juthatott volna erre a megállapításra kizárólag azon hallgatóságos indok alapján, hogy a felperesnek a Wanadoo-ban való részesedése a megtámadott határozattal érintett ár meghatározás után növekedett.

- 39 A Bizottság álláspontja ezért ellentmondásos. Ugyanis a Bizottság álláspontja – a megtámadott határozat elfogadásáig – és a határozat 1. cikke megerősíti, hogy a Wanadoo által alkalmazott ajánlatokat és árakat ezen vállalkozáshoz, nem pedig a csoport üzletpolitikájához tartozónak tekintették.
- 40 A Bizottság mindenképp az ítélkezési gyakorlat által meghatározott, a helyszíni vizsgálatra vonatkozó határozatok indokolása tárgyában reá vonatkozó követelmények idézésével válaszol. Az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése meghatározza a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatban kötelezően szerepeltetendő lényegi elemeket, kötelezve a Bizottságot a helyszíni vizsgálat tárgyának és céljának feltüntetésére. Másrészt az [EK] [81.] és [82.] cikk végrehajtásáról szóló, 1962. február 6-i 17. (első) tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 14. cikkének (3) bekezdése vonatkozásában, amelynek szövegét lényegében átvette az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése, az ítélkezési gyakorlat pontosította, hogy a Bizottság nem köteles a feltételezett jogsértésekről birtokában lévő valamennyi információt közölni a vizsgálatot elrendelő határozat címzettjével, és a jogsértéseket sem kell pontosan jogilag minősítenie, ugyanakkor világosan meg kell jelölnie az igazolni kívánt feltételezéseket. A megtámadott határozat megfelel ezen előírásoknak.

- 41 A felperes által felhozott első érv tekintetében először a Bizottság hangsúlyozza, hogy a felperes a Wanadoo csoport anyavállalata, amelynek 95,94%-ban volt tulajdonosa a megtámadott határozat elfogadását megelőzően. Az a tény, hogy a felperes a Wanadoo-tól elkülönült jogi személy, csak azt jelzi, hogy a közösségi versenyjog értelmében külön vállalkozásnak minősül. Ha valamely vállalkozás valamely másik vállalkozás teljes tőkéjét birtokolja, az a vélelem áll fenn, hogy az előbbi ellenőrzést gyakorol az utóbbi felett, és ezért fennáll az érintettségének vélelme az utóbbi által elkövetett jogsértés esetén. A Bizottságnak nem kellett kifejtenie ezeket a körülményeket a határozatában, mivel az indokolási kötelezettség nem terjed túl az összes vonatkozó ténybeli és jogi elem meghatározásán. Másrészt a felperes 2003. július 16-i határozatra történő hivatkozásának nincs jelentősége, mivel a felperes ezen időpont óta növelte részesedését a Wanadoo tőkéjében.
- 42 Ráadásul, noha a felperes a Wanadoo tőkéjében való részesedésének növekedése nem volt még hatályos 2004 januárjában, az új ajánlatok indításakor, a piacok a Wanadoo a France Telecom-ba való ismételt integrálását várták. A Bizottság joggal feltételezhette, hogy a Wanadoo integrációjának folyamata már legalábbis előkészítő szakaszban volt az új ajánlatok bevezetésének idején, valamint hogy ebben a szakaszban a felperesnek érdekében állt leányvállalata lehető legszorosabb ellenőrzése a díjszabás területén. Másrészt valószínű, hogy leányvállalata árpolitikájának jogellenessé nyilvánítását követően az anyavállalata még szigorúbban beavatkozik annak ármeghatározásába.
- 43 Másodszor, a helyszíni vizsgálat lefolytatásához a Bizottságnak nem kell a vizsgálat alá vont vállalkozás feltételezett jogsértésben való közvetlen érintettségében biztosnak lennie, illetve nem kell képesnek lennie arra, hogy meghatározza az összes vizsgálat alá vont vállalkozás jogsértésben játszott pontos szerepét. Mivel a felperes a Wanadoo anyavállalata, és mivel ez utóbbi feltételezett jogsértései nyilvánvalóak, egyértelmű, hogy miért érinti a felperest a határozat. Logikus ugyanis úgy vélni, hogy bizonyos keresett elemek a felperes helyiségeiben is lehetnek.

- 44 Nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a 2003. július 16-i határozatban megállapított jogsértések tekintetében egyik körülmény sem mutatta, hogy a Wanadoo az anyavállalata utasításai alapján járt volna el, mivel e megállapítás nem alkalmazható a jövőbeni helyzetekre.
- 45 Harmadszor, a megtámadott határozat világosan jelzi, hogy a felperes a vélelmezett jogsértésekben milyen feltételezett módon érintett. A leírt díjszabási magatartások, ha megállapítást nyernek, az EK 82. cikk szerinti tisztességtelen eladási árak kikötésével egyenértékűek, amelyet olyan esetben, ahol valamely, a jelen ügghöz hasonló vállalkozáscsoportról van szó, felfaló árazásnak vagy árprésnek lehet minősíteni. Nem követelmény a feltételezett jogsértések pontos jogi minősítése vagy azon időszak megjelölése, amelynek során e jogsértéseket elkövethették. Másrészt a leányvállalat által elkövetett jogsértésnek az anyavállalattal szemben történő felrovása lényegtelen a jelen ügyben.
- 46 Utoljára és mindenestre, a Bizottság jogosult a helyszíni vizsgálat elrendelésére, ha jogosan feltételezheti, hogy a vizsgálata szempontjából lényeges elemek valamely vállalkozás helyiségeiben találhatóak, még akkor is, ha később bebizonyosodik, hogy a kérdéses vállalkozás nem érintett közvetlenül a feltételezett jogsértésben.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 47 Előzetesen fel kell idézni a Bizottságot az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése értelmében terhelő indokolási kötelezettségre vonatkozó elveket.

- 48 Valamely egyedi határozatnak az EK 253. cikkéből általánosan következő indokolási kötelezettsége célja az érintett részére elegendő tájékoztatás biztosítása annak eldöntéséhez, hogy a határozat megalapozott-e, vagy hogy adott esetben valamely, az érvényességének vitatását lehetővé tevő hibában szenved, valamint annak lehetővé tétele, hogy a közösségi bíróság gyakorolja a határozat jogszerűsége feletti ellenőrzését. E kötelezettség terjedelme a tárgybeli jogi aktus jellegétől és elfogadásának körülményeitől függ (a Bíróság 185/83. sz., *Instituut Electronenmicroscopie* ügyben 1984. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3623. o.] 38. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-349/03. sz., *Corsica Ferries France* kontra Bizottság ügyben 2005. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-2197. o.] 62. és 63. pontja).
- 49 A Bizottság helyszíni vizsgálatot elrendelő határozata tekintetében az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése meghatározza az ilyen határozatban kötelezően szerepeltetendő lényegi elemeket, kötelezve a Bizottságot a határozat indokolására, a helyszíni vizsgálat tárgyának és céljának, a vizsgálat kezdete napjának, az említett rendelet 23. és 24. cikkében előírt büntetéseknek, valamint az ilyen határozattal szemben a közösségi bíróságok előtt nyitva álló jogorvoslatnak a megjelölésével.
- 50 A helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat indokolásának nemcsak az a célja, hogy az érintett vállalkozások területén tervezett vizsgálat indokoltsága kitűnjék belőle, hanem az is, hogy e vállalkozások megérthessék együttműködési kötelességük mértékét védelemhez való joguk megtartása mellett (lásd a Tanács 1962. február 6-i 17. rendelete vonatkozásában a Bíróság 46/87. és 227/88. sz., *Hoechst* kontra Bizottság egyesített ügyekben 1989. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 1989., I-2859. o.] 29. pontját és a fenti 37. pontban hivatkozott *Roquette Frères* ügyben hozott ítélet 47. pontját).
- 51 A Bizottságnak a helyszíni vizsgálat tárgya és célja megjelölésére irányuló kötelezettsége az érintett vállalkozások védelemhez való jogának alapvető biztosítéka, és ebből következik, hogy a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat indokolására vonatkozó kötelezettség terjedelme nem korlátozható a helyszíni vizsgálat hatékonyságával kapcsolatos megfontolások alapján. Ebben a tekintetben, bár a Bizottság nem köteles a feltételezett jogsértésekről birtokában lévő valamennyi információt közölni a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat címzettjével, nem

köteles pontosan lehatárolni az érintett piacot, továbbá a jogsértéseket sem kell pontosan jogilag minősítenie, valamint azt az időszakot sem kell megjelölnie, amikor e jogsértéseket elkövették, ugyanakkor világosan meg kell jelölnie az igazolni kívánt feltételezéseket, azaz hogy mit keres, és azokat a tényezőket, amelyekre a vizsgálatnak ki kell terjednie (lásd a 17. rendeletre vonatkozóan a Bíróság 85/87. sz., Dow Benelux kontra Bizottság ügyben 1989. október 17-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 3137. o.] 10. pontját, a fenti 50. pontban hivatkozott Hoechst kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 41. pontját és a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 48. pontját).

- 52 E célból a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatban a Bizottság köteles feltüntetni a feltételezett jogsértés lényegi jellemzőinek leírását, jelezve a vélelmezetten érintett piacot és a feltételezett versenykorlátozások jellegét, hogy a helyszíni vizsgálatnál célzott vállalkozás feltételezetten milyen módon érintett a jogsértésben, azt, hogy mit keres és az igazolni kívánt feltételezéseket, valamint a közösségi vizsgálókra ráruházott hatásköröket (lásd a 17. rendelet vonatkozásában a Bíróság 136/79. sz., National Panasonic kontra Bizottság ügyben 1980. június 26-án hozott ítéletének [EBHT 1980., 2033. o.] 26. pontját és a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 81., 83. és 99. pontját).
- 53 A helyszíni vizsgálat igazoltságának megállapításához a Bizottság köteles a vizsgálatot elrendelő határozatban részletesen nyilvánvalóvá tenni, hogy a Bizottság olyan jelentős információkkal és tárgyi bizonyítékokkal rendelkezik, amelyek alapján az érintett vállalkozás azzal gyanúsítható, hogy megsértette a versenyszabályokat (lásd a 17. rendelet vonatkozásában a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 55., 61. és 99. pontját).
- 54 A jelen ügyben, még ha a megtámadott határozat általános kifejezésekkel került is megfogalmazásra, mindazonáltal tartalmazza az 1/2003. rendelet 20. cikkének (4) bekezdése és az ítélkezési gyakorlat által megkövetelt lényegi elemeket.

- 55 A megtámadott határozatnak a fenti 22–24. pontban idézett lényegi rendelkezései megjelölik a vizsgálat tárgyát és célját, amikor nyilvánvalóvá teszik a feltételezett jogsértés lényegi elemeit, és megjelölik a feltételezett érintett piacot – a franciaországi háztartásoknak szánt széles sávú internet-hozzáférést –; a felperesnél feltételezett versenykorlátozások jellegét – az EK 82. cikkel ellentétes díjszabások alkalmazását, jelezve a felperes 5. díjszabásának jelentőségét e jogsértések fennállása tekintetében –; az arra vonatkozó a magyarázatokat, hogy a Wanadoo milyen módon érintett a jogsértésben, illetve hogy abban a felperes milyen szerepet játszott – lehet, hogy ismer vagy birtokában van olyan bizonyítékoknak, amelyek lehetővé tennék a feltételezett jogsértés bizonyítását –; azt, hogy mit keres, és azokat az elemeket, amelyekre a helyszíni vizsgálatnak ki kell terjednie – az e gyakorlatra vonatkozó információkat, különösen a Wanadoo költségei fedezése szintjének megállapítását lehetővé tevő és a versenytársak elszigetelésére és kiszorítására vonatkozó stratégiába illeszkedő információkat, amelyeket csak a felperes, illetve a Wanadoo személyzetének néhány tagjával közöltek; azt, hogy mind a felperes, mind a Wanadoo minden helyiségében vizsgálódhassanak, az üzletmenethez kapcsolódó könyveket és más feljegyzéseket megvizsgálják és adott esetben szóbeli felvilágosítást kérjenek; a közösségi vizsgálókra ruházott hatásköröket; a vizsgálat kezdetének időpontját – 2004. június 2-át –; az 1/2003 rendelet 23. és 24. cikkében előírt büntetéseket, valamint azt a jogot, hogy a határozattal szemben keresetet lehet benyújtani az Elsőfokú Bírósághoz. Közismert volt másrészt ebben az időben Franciaországban, hogy a felperes a Wanadoo anyavállalata volt.
- 56 A helyszíni vizsgálat igazoltsága tekintetében a megtámadott határozatból részletesen kitűnik, hogy a Bizottság aktáiban olyan komoly bizonyítékokkal rendelkezett, amelyek a versenyszabályoknak a felperes leányvállalata, a Wanadoo általi megszegésére utaltak és feltételezhette, hogy bizonyos elemeket, nevezetesen a versenytársak elszigetelésére és kiszorítására vonatkozó stratégiára irányuló információkat, közölték a felperes néhány munkavállalójával.
- 57 A megtámadott határozat ezért megfelelően indokoltnak tűnik az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdésére és az ítélkezési gyakorlatra tekintettel. Másrészt, tekintettel elfogadásának körülményeire, a felperes által említett körülmények a jelen kifogás keretében nem érvényteleníthetik ezt a megállapítást.

- 58 Először, igaz, hogy a megtámadott határozat kifejezetten a Wanadoo abban említett tíz ajánlatára terjeszti ki a vizsgálat tárgyát. Mint az a fenti 55. pontból is nyilvánvalóan következik, megjelölték azt az okot, hogy a felperest miért jelölték a megtámadott határozat címzettjének, valamint az elrendelt helyszíni vizsgálatban való személyes érintettségének okát is, azaz lényegében azt a tényt, hogy a Bizottság gyanúja szerint bizonyos bizonyítékok a helyiségeiben lehetnek, vagy hogy értesíthették leányvállalata stratégiájáról. Figyelemmel a megtámadott határozat elfogadásának körülményeire, arra, hogy a felperes maga is elismeri, hogy az a Bizottságot terhelő indokolási kötelezettség kiterjedésének meghatározásához szükséges körülmény, ez a pontosítás elegendő az indokolási kötelezettség teljesítéséhez a szóban forgó helyszíni vizsgálat tárgyának és céljának megjelölése tekintetében.
- 59 Egyrészt nem vitatott az, hogy a felperes a tények időpontjában a Wanadoo anyavállalata volt, és hogy nem hagyhatta figyelmen kívül leányvállalatának a 2003. július 16-i határozat általi, az EK 82. cikk megsértése miatti elmarasztalását. A Bizottság ezért joggal feltételezhette, hogy egyes bizonyítékokat a felperes helyiségeiben rejthettek el.
- 60 Másrészt a 2003. július 16-i határozat tanúsága szerint a felperesnek már ebben az ügyben küldtek információkérést. Ezt meghaladóan, a határozat a nagy sáv szélességű internet-hozzáférések piacának megszerzésére a Wanadoo által alkalmazott stratégia elemzése céljából a versenytársak elszigetelésére és kiszorítására irányuló stratégiát igazoló háttérelmeken, valamint a Wanadoo erőfölényes helyzetén alapult, amelyek közül néhány a felperestől származik, másokat pedig a Wanadoo mutatott be neki. A Bizottság másrészt a teljes France Telecom csoportnak a versenytársakkal szemben az érintett piacon alkalmazott üzletpolitikáját bemutató tényeket fedett fel, és joggal hangsúlyozta, hogy valamely leányvállalat által folytatott politika nem különül el teljesen az anyavállalat céljaitól.
- 61 Így, tekintettel különösen a felperes néhány dokumentumának és a felperes által folytatott csoportstratégiának a leányvállalata részéről elkövetett jogsértés megállá-

pítása céljából játszott szerepre, még akkor is, ha ez utóbbi önállósága nem volt vitatott kiskereskedelmi árainak megállapítása terén, a megtámadott határozat indokolásának hiánya a felperesnek a megtámadott határozat címzettjeként való megjelölése és a jelen ügyben elrendelt helyszíni vizsgálatban való személyes érintettsége tekintetében nem állapítható meg.

- 62 Nem releváns e tekintetben, hogy a felperes pontosan milyen mértékben részesedett a Wanadoo tőkéjéből, mivel az a jelen ügyben minden feltételezés mellett elegendő annak megállapításához, hogy a felperes a szóban forgó tényállás idején a Wanadoo anyavállalata volt. Másodlagosan az Elsőfokú Bíróság megállapítja, hogy a felperes az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszából kiderül, hogy 2004. április 28-án, azaz a megtámadott határozat elfogadását megelőzően a felperes közvetetten vagy közvetlenül megszerezte leányvállalata, a Wanadoo tőkéjének 95,25%-át.
- 63 Annak sincs jelentősége, hogy a Wanadoo versenyellenes magatartását – amennyiben az megállapításra kerül – nem lehet esetlegesen a felperesnek betudni. Ez ténylegesen adódhat az ügy érdemi elemzéséből, ám nem tilthatja meg az anyavállalat helyiségeiben a helyszíni vizsgálatot, mivel e vizsgálat tárgya éppen az érintett vállalkozásoknak a szóban forgó jogsértésben játszott pontos szerepe meghatározása. Az ítélkezési gyakorlat csak azt követeli meg, hogy a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatban jogilag pontosan minősítsék a feltételezett jogsértéseket (a 17. rendelet vonatkozásában lásd a fenti 51. pontban hivatkozott Dow Benelux kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 10. pontját). Ezt meghaladóan már megállapításra került, hogy a jelen ügyben a megtámadott határozat a jogilag megkövetelt módon indokolt volt azáltal, hogy a Bizottság joggal feltételezhette, hogy bizonyos lényeges bizonyítékok a felperes helyiségeiben lehettek. Másrészt nem következik a megtámadott határozatból, hogy a Wanadoo-nak a helyszíni vizsgálattal érintett piacon tanúsított viselkedése önállóságát, amelyet már a 2003. július 16-i határozat is elismert, a Bizottság megkérdőjelezte volna.

- 64 Másodsor, azon érv tekintetében, amely szerint az indokolás feltételezett elégtelensége nem tette lehetővé a felperes számára annak megítélését, hogy személyesen is gyanúsítják-e őt a jogsértésben való részvétellel, elegendő arra hivatkozni, mint az már korábban megállapításra került, hogy mind a megtámadott határozat tartalma, mind pedig létrejöttének körülményei világosan jelzik, hogy milyen módon feltételezik a felperesnek a jogsértésben való érintettségét.
- 65 Az előzőekből következik az is, hogy a megtámadott határozatot semmilyen, az egyedi indokolást alkalmazó Bizottság korábbi álláspontjával ütköző ellentmondás nem érvényteleníti. Ezért a jelen kifogást nem lehet elfogadni.

A megtámadott határozatnak az ügy összefüggései bizonyos részei tekintetében hiányzó indokolására alapított második kifogásról

– A felek érvei

- 66 A felperes előadja, hogy a Bizottság nem indokolta a szóban forgó helyszíni vizsgálat lefolytatását elrendelő határozatát a 2003. július 16-i határozatra, a versenytanács előtti eljárásra és a versenytanács határozatára figyelemmel.
- 67 Egyrészt a helyszíni vizsgálat szükségességét és arányosságát, csakúgy, mint a bizonyítékok elrejtésének vagy megsemmisítésének veszélyére való utalást igazolni kell, tekintettel a 2003. július 16-i határozat szerinti meghagyásokra.

- 68 Másrészt, ha a Bizottság úgy véli, hogy a helyszíni vizsgálat a versenytanács előtt folyamatban lévő eljárás és az AOL által kért biztosítási intézkedéseknek a versenytanács általi elutasítása ellenére szükséges, azt ismét meg kellett volna magyaráznia és igazolnia kellett volna, különösen ami a felperesnél elrendelt helyszíni vizsgálatot illeti.
- 69 A Bizottság indokolási kötelezettségének a megsértését másrészt az a tény mutatja, hogy a Bizottság az ellenkérelmében bemutatott körülmények során hivatkozik a 2003. július 16-i határozatra, arra a tényre, hogy a megtámadott határozat tulajdonképpen annak logikus következménye, a versenytanács előtt folyó eljárásra és saját, az ügy érdemi vizsgálatát elrendelő határozatára.
- 70 Mindenesetre, az ellenkérelemben kifejtett utólagos magyarázatok nem leplezhetik a megtámadott határozatban az indokolási kötelezettség megsértését. Az indokolási kötelezettség a Bizottság számára előírja annak pontosítását, hogy a határozatban leírt jogsértés vélelme a francia versenyhatósággal való levélváltásból következik, amelyre az AOL megkeresése nyomán folytatott vizsgálat keretében került sor, és hogy a megtámadott határozatot megelőzte az ügy érdemi vizsgálatát elrendelő határozata. A jelen ügyben elkövetett kötelezettségszegés annál is inkább súlyos, mivel a közlemény 34. pontja értelmében a Bizottságnak értesítenie kell a felperest az ügy érdemi vizsgálatát elrendelő határozatáról.
- 71 A Bizottság mindenekelőtt azzal válaszol a 2003. július 16-i határozat és az általa meghatározott ellenőrző intézkedések tekintetében, hogy a megtámadott határozat említi, hogy olyan információkat kapott, amelyek szerint az érintett ajánlatok a versenytársak elszigetelésére és kiszorítására irányuló stratégiába illeszkednek. E bizonyítékok megszerzése nem kivitelezhető a költségekre és az árakra vonatkozó egyszerű információkéréssel. Másrészt a megtámadott határozatból következik, hogy információi alapján a Bizottság az EK 82. cikk újabb megsértését feltételezte a 2003. július 16-i határozattal bevezetett ellenőrzés ellenére, amely arra utal, hogy jelentős a veszélye annak, hogy az ezen ellenőrzés keretében a Wanadoo által közölt tények hiányosak vagy pontatlanok voltak.

72 Ezért a versenytanács határozatára, valamint az előtte folyó eljárásra való utalás hiánya nem jelentheti az indokolás egyértelmű hibáját, e tények említésének elmaradása nem sérthette a felperest. A Bizottság helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatban nem kötelezhető forrásainak megjelölésére. Másodlagosan a Bizottság hozzáteszi, hogy a versenytanács nem a feltételezett jogsértés érdemi okai miatt utasította el a biztosítási intézkedések iránti kérelmet, hanem az ideiglenes intézkedések elrendelésének feltételeihez kötődő okok miatt. Mindenesetre, a felperes nem bizonyította, hogy az a tény, hogy a Bizottság nem hivatkozott a versenytanács előtt folyamatban lévő eljárásra, milyen módon tette lehetővé számára az elrendelt helyszíni vizsgálat céljának és tárgyának megértését.

73 Végül az ellenkérelemben megjelölt, a megtámadott határozatban nem részletezett információkra vonatkozó kifogásnak nincs jelentősége. Különösen nem volt szükséges a helyszíni vizsgálat tárgyának és céljának vagy a kutatás terjedelmének megértéséhez az arról való tudomásszerzés, hogy a Bizottság az ügy érdemi vizsgálatát rendelte el. A közlemény 34. pontja másrészt nem kötelezi a Bizottságot az érintett vállalkozás határozat útján történő tájékoztatására.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

74 A fenti 47–57. pontban kifejtett elemzésből következően a megtámadott határozat teljesíti az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdése szerint a Bizottságot terhelő általános indokolási kötelezettséget. Ezért azt kell megállapítani, hogy a jelen ügyben a Bizottságnak e kötelezettség teljesítése érdekében mégis indokolnia kellett volna-e a megtámadott határozatot a felperes által a jelen kifogás keretében előadott tényezők tekintetében.

- 75 E tekintetben először emlékeztetni kell arra, hogy nem vitatottan a felperes által említett különböző tényállási elemek ismertek voltak előtte, mikor a megtámadott határozatot közölték vele, és amikor a helyszíni vizsgálat zajlott. A megtámadott határozatban való említésük hiánya ezért nem sértheti a felperes védelemhez való jogát.
- 76 Másodsor, a 2003. július 16-i határozat szerinti meghagyásokat illetően, a megtámadott határozatból kitűnik, hogy azok ellenére a Bizottság olyan információk birtokában volt, amelyek alapján feltételezhette az EK 82. cikk Wanadoo általi megsértését. Más szavakkal, a Bizottság aktáiban olyan információkkal rendelkezett, amelyek arra utaltak, hogy a Wanadoo nem teljesítette ezeket a meghagyásokat. Másrészt a vizsgálat a versenytársak kizorítását felfedő tények megszerzésére is irányult, amelyek tekintetében nehéz elképzelni, még ha feltételezzük is, hogy a szóban forgó meghagyások körébe tartoztak, hogy akár a felperes, akár e meghagyások keretén belül a Wanadoo önként közölte volna azokat. A 2003. július 16-i határozat szerinti meghagyások fennállásának nem volt hatása a megtámadott határozatban elrendelt helyszíni vizsgálat lefolytatásának lehetőségére. Ezért a Bizottságnak azt nem kellett külön indokolnia e tekintetben.
- 77 Harmadszor az információk elrejtésének vagy megsemmisítésének veszélyére vonatkozó megjegyzés tekintetében az nem alkalmas a Bizottság indokolási kötelezettsége megszegésének bizonyítására. Nem vitatott, hogy a keresett, azaz a versenytársak elszigetelésére és kizorítására irányuló stratégia felfedését lehetővé tevő elemek között található olyanok, amelyeket általánosságban elrejthetnek, vagy a megsemmisítés veszélyének vannak kitéve a vizsgálat során. Másrészt, amint az fent megállapításra került, a Bizottság okkal feltételezhette, hogy ezeket az információkat semmi esetre sem adták volna át számára önkéntesen a 2003. július 16-i határozat szerinti meghagyások keretében.
- 78 Negyedszer, a versenytanács előtti eljárás és az AOL által benyújtott biztosítási intézkedések iránti kérelemnek a versenytanács általi elutasítása vonatkozásában a

közösségi jog alapvetően nem követeli meg a Bizottságtól a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat indokolását az adott esetben párhuzamosan folyamatban lévő nemzeti vizsgálatokra tekintettel. Ezenfelül a versenytanács határozata valójában a Bizottság által elrendelt vizsgálati intézkedést támogatta. E határozatban ugyanis a versenytanács még annak megállapítása mellett is, hogy „úgy tűnik, sem az ágazat, sem az abba tartozó vállalkozások nem szenvedtek súlyos és azonnali sérelmet a Wanadoo díjszabásai miatt”, mindazonáltal megállapította, hogy „nem kizárható, hogy a Wanadoo által alkalmazott bizonyos díjszabások az [EK] 82. cikk [...] hatálya alá tartozhatnak, mivel a tagállam területének jelentős részét érintik”. Tehát a kérelmezett biztosítási intézkedések elutasítását az ágazat vagy az ágazat vállalkozásai tekintetében fennálló súlyos és azonnali sérelem hiánya és a fogyasztók tekintetében fennálló azonnali sérelem hiánya, más szavakkal a sürgősség hiánya, nem pedig a hozzá benyújtott panasz alapvető megalapozottságának hiánya miatt utasította el. Egyebekben pedig e határozat nem támogatja a felperesnek azon jogsértés tekintetében elfoglalt vagy el nem foglalt álláspontját, amellyel leányvállalatát gyanúsítják. Ezért nem enged arra következtetni, hogy a megtámadott határozattal elrendelt helyszíni vizsgálatnak nincs jelentősége, és így a Bizottság nem volt köteles külön indokolást fűzni a megtámadott határozatban a versenytanács előtt folyó eljáráshoz vagy a versenytanács határozatához.

79 Ötödször, az a tény, hogy ezeket a körülményeket a Bizottság által az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott ellenkérelemben említették, még kevésbé bír jelentőséggel. Az ellenkérelem tartalma ugyanis arra irányul, hogy megvilágítsa az Elsőfokú Bíróság számára a vizsgálat céljából elé terjesztett ügy azon ténybeli és jogi összefüggéseit, amelyekbe a megtámadott határozat beleilleszkedik, és amelyről – a peres felekkel ellentétben – az Elsőfokú Bíróságnak nem volt tudomása. Valamely megsemmisítés iránti kereset tárgyát képező határozatban azon összefüggésbeli elemek hiánya, amelyeket később az Elsőfokú Bíróságnak mutatnak be az egyik fél azon körülményekre vonatkozó előadásaiban, amelyek során a hozzá benyújtott vita zajlott, mint ilyen, ezért nem igazolhatja a vitatott határozat indokolási kötelezettségének megszegését.

80 Hatodszor, a megtámadott határozatból kiderül, hogy a Bizottság megkereste az illetékes versenyhatóságot a helyszíni vizsgálat megkezdése előtt. Másrészt már korábban megállapításra került, hogy a Bizottság nem köteles a feltételezett

jogsértésekről birtokában lévő valamennyi információt közölni a vizsgálatot elrendelő határozatban. Végül a közlemény 34. pontja egyértelműen jelzi, hogy „[h]a valamely ügyet a [versenyhatóságok] hálózatán belül újraosztanak, az érintett vállalkozásokat [...] a lehető leghamarabb értesítik erről”. Ezt meghaladóan ugyanezen közlemény 5. pontja kifejezetten kimondja, hogy „a hálózat minden tagja megőrzi minden arra irányuló lehetőségét, hogy eldöntse, indít-e az ügyben vizsgálatot, vagy sem”, és 4. valamint 31. pontja pontosítja, hogy „a hálózat szintjén történő konzultációk és információcserék a köz érdekében eljáró hatóságok között felmerülő ügynek minősülnek”, és hogy „az ügyek elosztása nem biztosít egyéni jogot az érintett vállalkozásoknak arra, hogy az ügyet valamely meghatározott hatóság folytassa le”. A Bizottság tehát jogosult maradt az elrendelt helyszíni vizsgálat lefolytatására, és bármi legyen is a Bizottság által benyújtott ellenkérelem tartalma, a felperes által a közlemény 34. pontja tekintetében fennálló indokolási kötelezettség megszegése nem állapítható meg.

81 Ebből következően a második kifogást nem lehet elfogadni.

Az arra alapított harmadik kifogásról, hogy a felperes számára lehetetlen volt a Bizottság által az 5. csomag díjszabásai tekintetében kifejezett kétségek megértése

– A felek érvei

82 A felperes előadja, hogy a megtámadott határozat sérti az indokolási kötelezettséget és a védelemhez való jogot az 5. csomaggal kapcsolatos indokolásra figyelemmel, és azzal, hogy árpréshatást tulajdonít neki anélkül, hogy a rendelkező rész érintené az 5. csomagot vagy e csomag árcsökkenését. A helyszíni vizsgálatot ezért nem lehet a felperessel szembeni feltételezett jogsértés igazolása miatt elrendeltnek tekinteni, és a Bizottság elmulasztotta világosan és szabályszerűen bemutatni az 5. csomagjának új díjszabásaival kapcsolatos gyanúját.

- 83 Ami különösen az árprésre vonatkozó feltételezéseit illeti, az ellentétben áll mind a megtámadott határozat 1. cikkével, mind pedig annak negyedik preambulumbekzdésével. A Bizottság a díjszabási magatartás fennállását – a felperes 5. csomagjának díjszabásait – feltételezte és igazolta, amely nem tekinthető gyanúsnak a megtámadott határozat 1. cikke értelmében, és amely az igazolási körön kívül esik a határozat negyedik preambulumbekzdése szerint.
- 84 Ezt meghaladóan alapvető különbség van egyrészt az 5. csomag díjainak a célból történő, elemzési tényezőként – tekintettel e díjak költségeire – való figyelembevétele között, amelynek célja annak igazolása, hogy a Wanadoo kiskereskedelmi ajánlatainak árai nem felfaló jellegűek, és másrészt e díjszabások önmagukban való meggyanúsítása között, mint azt a megtámadott határozat teszi.
- 85 Ezenkívül a 2003. július 16-i határozatból következik, hogy a felperessel szemben nem tartható fenn az árprés gyanúja az 5. csomag nagykereskedelmi árával kapcsolatban a Wanadoo által alkalmazott kiskereskedelmi árak vonatkozásában, mivel ez utóbbi árak egy elkülönült és önálló, más piacon tevékenykedő vállalkozás árai. Nem lehet továbbá egyrészt megkérdőjelezni az 5. csomag díjainak jogszerűségét, és ugyanakkor e díjakat jogalapnak tekinteni a Wanadoo által alkalmazott felfaló árazás feltételezése érdekében. Másrészt, az 5. csomag jogszerűségét nem lehet az internetszolgáltatók – beleértve a Wanadoo-t is – által gyakorolt kiskereskedelmi árak szintjétől függővé tenni. Így a határozat nem tartalmaz semmilyen magyarázatot e lényeges pont tekintetében, amely szintén az indokolási kötelezettség megsértését mutatja.
- 86 Végül a Bizottság azt sugallja, hogy az 5. csomag díjai nagyon magasak, ugyanakkor kétségét fejezi ki azok 2004. januári csökkentése miatt.

- 87 Másrészt a Bizottság által a megtámadott határozatban kifejezett kétségek az 5. csomag díjainak csökkentése tekintetében nem megfelelően indokoltak. A Bizottságnak tudnia kellett volna a megtámadott határozat elfogadását megelőzően, hogy a felperes nem módosíthatta szabadon a díjakat, és hogy e díjcsökkentést az illetékes francia hatóságok érvényesnek nyilvánították.
- 88 A megtámadott határozatban az 5. csomag díjainak tekintetében kifejezett kétségeket külön meg kellett volna magyarázni és igazolni. A felperes különösen azt állítja, hogy az új díjak jóváhagyási eljárása folyamán megkeresett három francia hatóságnak ki kellett zárnia az árpréshatást e díjak tekintetében. Az 5. csomag díjait az AOL szintén árprést keletkeztető hatású díjként kifogásolta, ám a versenytanács azt nem fogadta el *prima facie* bizonyító erejű kifogásként.
- 89 A Bizottság mindenekelőtt azzal válaszol, hogy a megtámadott határozat nem elkülönülten az 5. csomag díjait érinti, hanem a franciaországi nagyközönség számára nyújtott ADSL-alapú internet-hozzáférések új díjaira, és így a Wanadoo és/vagy a France Telecom által meghatározott kiskereskedelmi díjakra vonatkozott. Ha ezen áraknak az 5. csomag díjaihoz való viszonya az elemzés szükséges tényezőjét képezi, a felfaló árazást vagy az árpréshatást nem lehet kizárólag azon az alapon kizárni, hogy az 5. csomag díjait a hatóság jóváhagyta. A felperes érveit ezért el kell utasítani. Különösen az a tény, hogy az ART jóváhagyta az 5. csomag díjcsökkentéseit, nem zárja ki azt, hogy a France Telecom, mint csoport, az árpréshatás révén megsérthette az EK 82. cikket, tekintettel arra, hogy a kiskereskedelmi ár nincs szabályozva.
- 90 A felperes összetéveszti azokat a megtámadott határozat 1. cikkében világosan meghatározott versenyellenes magatartásokat, amelyek ellen a Bizottság gyanúja irányul, és amelyek kijelölik a megtámadott határozat hatályát, azokkal a díjakkal és egyéb tényállási elemekkel, amelyeket a Bizottság a helyszíni vizsgálat során kíván megvizsgálni. A tisztességtelen árak jogi kategórián belül a megtámadott határozat jelzi, hogy a Bizottság elsősorban az esetleges felfaló árazás, másodsorban pedig árprés fennállását kívánja bizonyítani, amely utóbbi bizonyításának nélkülözhetetlen

elemét képezik a nagykereskedelmi árak az elemzés során. A Bizottság gyanúja tehát nem magát az 5. csomag díjait érinti, hanem az 5. csomag és a kiskereskedelmi árak közötti árrésnek a kiskereskedelmi árak csökkentése általi szűkítését. Nincs tehát ellentmondás a megtámadott határozat preambulumbeközdései és annak 1. cikke között.

- 91 Ezt meghaladóan helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat keretében nem a jogsértés, hanem az arra irányuló gyanú fennállását kell bizonyítani. A felperes pedig nem bizonyította sem azt, hogy a Bizottság nem feltételezhette okkal a jogsértés fennállását, sem azt, hogy az 5. csomag díjainak egymást követő nemzeti szintű jóváhagyása említése mennyiben volt szükséges ahhoz, hogy a megtámadott határozat a jogilag megkövetelt módon indokolt legyen.
- 92 A 2003. július 16-i határozatra való hivatkozásnak nincs jelentősége. A Bizottság joggal tekinthette volna úgy is, hogy a Wanadoo-nak a felperes általi beolvasztása során és így az érintett ajánlatok érvényességének időtartama alatt a Wanadoo a felperessel szemben elveszíthette kiskereskedelmi árainak önállóan való meghatározására irányuló képességét.
- 93 Végül, mivel a megtámadott határozat megfelel az indokolási követelményeknek, a Bizottság nem köteles kimerítően részletezni minden általa ismert körülményt, nevezetesen azt a tényt, hogy az 5. csomag díjait nemzeti szinten jóváhagyták. Ezt meghaladóan a felperes ismerte ezeket a körülményeket, és említésük hiánya nem befolyásolhatta a védelemhez való jogokat.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 94 A felperes lényegében azt sérelmezi, hogy a Bizottság az 5. csomag díjait a megtámadott határozatban gyanúsnak tekintette a vonatkozásukban fennálló

feltételezéseinek egyértelmű kifejtése nélkül, továbbá a 2003. július 16-i, valamint a különböző nemzeti határozatokra figyelemmel sem igazolta álláspontját.

- 95 Mint a megtámadott határozatnak a fenti 22. és 23. pontokban idézett lényegi rendelkezéseiből kiderül, az az 5. csomag tekintetében kimondja, hogy a Wanadoo kiskereskedelmi díjai és a felperes 5. csomagjának díjai közötti szűk árrés következtében árrés jött létre a felperes 5. csomagja alapján nagy sebességű internet-hozzáférést nyújtani kívánó versenytárs szolgáltatókkal szemben, és az 5. csomag díjainak 2004 januárjában bevezetett csökkentése ellenére. Hozzátette, hogy e csökkentett árrés korlátozta a Wanadoo versenytársainak piacra lépését, és veszélyeztette azokét, amelyek már a piacon voltak. Egyebekben a megtámadott határozat jelzi, hogy a Wanadoo a költségeit nem fedező ajánlatokat alkalmazott. Arra a következtetésre jutott, hogy e magatartások a tisztességtelen eladási árak kikötésével egyenértékűek.
- 96 Ezért meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat nyilvánvalóan indokolt, és hogy a felperessel szemben nem fogalmazza meg az EK 82. cikk semmilyen megsértésének gyanúját 5. csomagja tekintetében. Másrészt a felperes 5. csomagjának díjait joggal említették a megtámadott határozat indokolásában, anélkül azonban, hogy felsorolták volna azon elemek között, amelyekre a határozat 1. cikke szerint a helyszíni vizsgálat hatálya kiterjed. A megtámadott határozat csak viszonyítási pontként hivatkozik rájuk, amelyek egyrészt a Wanadoo kiskereskedelmi árainak esetleges felfaló jellege meghatározására szolgálnak, amelynek során az 5. csomag díjait a Wanadoo által viselt költségek kiszámítása céljából kell figyelembe venni, másrészt pedig egy esetleges, a Wanadoo túl alacsony kiskereskedelmi áraiból következő árrés fennállásának meghatározását szolgálják. Mint az már korábban megállapításra került, az ítélkezési gyakorlat elismeri másrészt, hogy a helyszíni vizsgálat szakaszában – és a jelen ügyben csak erről van szó – a Bizottság nem köteles a feltételezett jogsértések pontos jogi minősítésére (a 17. rendelet vonatkozásában lásd a Bíróság 97/87–99/87. sz., Dow Chemical Ibérica és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1989. október 17-én hozott ítéletének [EBHT 1989., 3165. o.] 45. pontját).
- 97 Annak a ténynek, hogy a Bizottság esetleg az eljárás egy későbbi szakaszában nem tudja megállapítani az árrés fennállását, nincs jelentősége. Egyrészt, ez a kérdés a szóban forgó helyszíni vizsgálat során összegyűjtött bizonyítékok alapján lefolytatott

érdemi vizsgálatot igényel, és így nem a Bizottság indokolási kötelezettségének betartására irányuló ellenőrzés keretében vizsgálandó. Másrészt a Bizottságot semmi esetre sem köti az összegyűjtött elemek érdemi vizsgálata során az a jogi minősítés, amelyet a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatban bizonyos jogsértéseknek tulajdoníthatott, mivel e tekintetben az egyetlen kötelezettsége, hogy a feltételezett jogsértések fennállásának valószínűsége elégségesnek látszon – tekintettel a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatban leírt körülményekre – a helyszíni vizsgálat elrendelésének igazolására. A fenti 55–63. pontban végzett elemzésből következik, hogy jelen esetben ez valóban így van.

98 A felperes azon érvelése, hogy a Bizottság megsértette indokolási kötelezettségét, amikor nem tette lehetővé annak megértését, hogy miért fejezte ki kétségeit az 5. csomag díjai jogszerűsége tekintetében, ezért nem megalapozott, mivel a megtámadott határozatban semmi nem enged arra következtetni, hogy a Bizottság abban valóban kifejezett ilyen kétségeket. Ebből következik az is, hogy az 5. csomag díjainak a francia hatóságok általi jóváhagyása nincs kihatással a Bizottság indokolási kötelezettségére.

99 Tekintettel az előzőekre, a harmadik kifogást el kell utasítani.

A letartóztatásokat elrendelő bírót a helyszíni vizsgálat jóváhagyása előtt terhelő ellenőrzés gyakorlásának lehetetlenségére alapított negyedik kifogásról

– A felek érvei

100 A felperes előadja, hogy az illetékes előzetes letartóztatásokat elrendelő bírónak a megtámadott határozat arányossága tekintetében az ellenőrzést a jogi személyek magánszférájába való, a közhatalom általi önkényes és aránytalan beavatkozások

elleni védelem elvére – amely általános közösségi jogi elv – tekintettel kell gyakorolnia. Ennek megfelelően az illetékes nemzeti hatóság szintjén meg kell vizsgálni, hogy az előírt kényszerítő intézkedések nem önkényesek vagy túlzottak-e a bizonyítás tárgyához képest, és hogy fennállnak-e kellően komoly gyanújelek, amelyek lehetővé teszik annak feltételezését, hogy az érintett vállalkozás megsértette a versenyszabályokat. A nemzeti bíróságnak rendelkeznie kell minden olyan információval, amely lehetővé teszi számára a fenti ellenőrzés teljesítését. A jelen ügyben ez nem így van.

- 101 Egyrészt a közölt tények nem elegendőek és lényegtelenek mind a nagyon pontos gyanúsítások, mind a felperes elleni objektív gyanújelek fennállása szempontjából. Másrészt a megtámadott határozat nem említi sem a 2003. július 16-i határozat 2. és 3. cikkét, sem a versenytanács előtti eljárást, sem azt a tényt, hogy az ART kedvezően foglalt állást az 5. csomag díjainak csökkentése tekintetében, és azt sem, hogy a Conseil d'État jóváhagyta, majd megerősítette azt. Az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró ellenőrzésének gyakorlásához szükséges és elengedhetetlen körülményekről van szó, amelyek – ha jelezték volna számára – lehet, hogy az elrendelt helyszíni vizsgálat önkényességének és aránytalanságának megállapítására vagy mindenestre a Bizottságtól való információkérésre indították volna, az 1/2003 rendelet 20. cikkének (8) bekezdésével összhangban.
- 102 Az a tény, hogy az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró határozatát nem hajtották végre, a jelen ügyben lényegtelen, mivel a Bizottság indokolási és a nemzeti bírósággal való jóhiszemű együttműködésre irányuló kötelezettsége objektív kötelezettség, amely a Bizottságot a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat elfogadásának időpontjában terheli. A Bizottság nem mentesülhet utólag az indokolás hiánya és a nemzeti bírósággal való jóhiszemű együttműködés kötelezettsége alól annak alapján, hogy felhatalmazása nem került gyakorlati alkalmazásra. Ezt meghaladóan a felperes által kifogásolt meghatalmazás a helyszíni vizsgálat során tanúsított magatartásának döntő tényezője volt.
- 103 Másrészt, annak a felperes általi elmulasztása, hogy az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró határozatának jogszerűségét a francia igazságszolgáltatás előtt megkérdőjelezze, nem befolyásolhatja érvelésének terjedelmét a jelen ügyben. A Bizottságnak felrótt indokolás hiánya valójában megfosztotta a felperest az előzetes

letartóztatásokat elrendelő bíró engedélye jogszerűségének hasznos vitására irányuló lehetőségétől. Nem lehet a felperesnek felróni a szabályszerűtlen értékelés végzését olyan információk alapján, amelyekkel nem rendelkezett. A felperes megerősíti másrészt, hogy fellebbezést nyújtott be az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró végzése ellen, amelyet később visszavont.

- 104 A Bizottság mindenekelőtt azzal válaszol, hogy a jelen kifogás hatástalan. Ha az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró végzése érintette volna a felperes jogait, azt az illetékes nemzeti bíróság előtt kellett volna megtámadnia. Nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a felperes fellebbezést nyújtott be ellene. Ezt meghaladóan, még ha a nemzeti bírót ellenőrzése gyakorlásához nem megfelelően informálnak tekintjük is, ennek nincs kihatása a megtámadott határozat jogszerűségére, amelynek felülvizsgálatára kizárólag a közösségi bíróság jogosult.
- 105 Az a tény szintén nem döntő, hogy az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró végzése lehetett a felperes együttműködésének egyik meghatározó tényezője, mivel a Bizottság által elhatározott helyszíni vizsgálatok kényszerítő jellegűek, függetlenül minden nemzeti végzéstől és az annak való alávetés elutasítása jelentős bírsággal büntethető az 1/2003 rendelt 23. cikke (1) bekezdésének b) pontjával összhangban.
- 106 A Bizottság hozzáteszi, hogy e végzést nem hajtották végre, és ennek következtében a felperes e rész tekintetében tett fejtegetései jelentőségüket veszítették, mivel a felperes alávetette magát a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozatnak, és a helyszíni vizsgálat kizárólag a közösségi jog fennhatósága alatt zajlott.
- 107 Mindenesetre, a jelen ügghöz hasonló esetben a nemzeti bíróság szerepe nem a helyszíni vizsgálat engedélyezése az 1/2003 rendelet 20. cikke értelmében, hanem

kizárólag a nemzeti hatóság felhatalmazása kényszerítő eszköz alkalmazására, ha az érintett vállalkozás megtagadja a vizsgálatnak való alávetést.

- 108 A Bizottság másodlagosan előadja, hogy a megtámadott határozat mindenképpen megfelelően indokolt az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró számára az őt terhelő, az arányosság ellenőrzésére vonatkozó kötelezettség gyakorlásának lehetővé tételéhez.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 109 Előzetesen meg kell állapítani, hogy noha a keresetet helyenként ügyetlenül fogalmazták, mindazonáltal nyilvánvaló, hogy a felperes nem kérdőjelezi meg az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró végzésének jogszerűségét, és azt sem állítja, hogy az nem rendelkezett a megtámadott határozat jogszerűségének megítéléséhez szükséges elemekkel, hanem lényegében a megtámadott határozat elégtelen indokolását rója fel a Bizottságnak, amelynek következtében az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró nem volt abban a helyzetben, hogy gyakorolja az 1/2003 rendelet 20. cikkének (8) bekezdése alapján őt terhelő ellenőrzést.
- 110 Igaz ugyan, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikkének (8) bekezdése értelmében a rendelet 20. cikke (7) bekezdésének keretében megkeresett nemzeti bíróság köteles ellenőrizni, hogy a Bizottság helyszíni vizsgálatot elrendelő határozata hiteles-e, és az előirányzott kényszerítő intézkedések nem önkényesek, illetve túlzottak-e a helyszíni vizsgálat tárgyának figyelembevételével, és az is, hogy a Bizottság köteles e célból információkat szolgáltatni számára, az 1/2003 rendelet 20. cikkének (8) bekezdéséből és az ítélkezési gyakorlatból (lásd a 17. rendelet vonatkozásában a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítéletet) az is következik, hogy ezek az információk a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozaton kívüli forrásban is szerepelhetnek, vagy azokat a Bizottság e határozattól eltérő, más úton is közölheti az említett bírósággal.

- 111 A felperes által előterjesztett negyedik kifogás ezért hatástalan, amennyiben a Bizottságra háruló indokolási kötelezettség célja nem a nemzeti bíró számára való információnyújtás biztosítása, akinek az engedélye szükséges az 1/2003 rendelet 20. cikkének (7) bekezdése szerint, hanem az, hogy az érintett vállalkozás számára lehetővé tegye együttműködési kötelezettsége terjedelmének a védelemhez való jogai megőrzése melletti megismerését.
- 112 Tekintettel a fentiekre, meg kell állapítani, hogy a Bizottság feltételezett indokolási kötelezettségének megszegését nem lehet megállapítani, és hogy ezért az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A nemzeti hatóságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettség megszegésére alapított második jogalapról

A felek érvei

- 113 A felperes előadja, hogy a Bizottság kétszeresen is megszegte a francia hatóságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettségét, és hogy e jogsértéseknek a megtámadott határozat semmisségét kell eredményezniük.
- 114 Elsősorban a Bizottság megszegte a France Telecomnál elrendelt helyszíni vizsgálat engedélyezése kapcsán eljáró letartóztatásokat elrendelő bíróval való, az EK 10. cikkén alapuló, a Bíróság által értelmezett jóhiszemű együttműködési kötelezettségét, amely meghatározza az 1/2003 rendelet alkalmazását, és amely szükséges annak alkalmazásához. A Bíróság által felállított követelmény, amelynek értelmében a Bizottság köteles a nemzeti bíróságot ellátni minden információval, amely lehetővé teszi az őt terhelő ellenőrzési kötelezettség gyakorlását, nemcsak az indokolási feltételek tekintetében elengedhetetlen követelmény, hanem az illetékes

bíróval való jóhiszemű együttműködés fennállása tekintetében is. Az a tény, hogy a Bizottság nem hivatkozott a 2003. július 16-i határozatának 2. és 3. cikkére, a versenytanács előtt folyamatban lévő eljárásra és a Conseil d'État 2004. január 19-i határozatára, a letartóztatásokat elrendelő bíróval való jóhiszemű együttműködési kötelezettség súlyos megsértését jelenti.

- 115 Másodszor, a Bizottság megsértette az 1/2003 rendelet 11. cikkének (1) bekezdésében foglalt és a rendelet 11. cikkének (6) bekezdésében, valamint 13. cikkének (1) bekezdésében és (18) preambulumbekkezdésében kifejtett, a versenytanáccsal való jóhiszemű együttműködésre irányuló kötelezettségét, amikor elfogadta a megtámadott határozatot, miközben a versenytanács eljárt az ügyben, és a kért biztosítási intézkedéseket elutasító határozatot hozott. A jelen ügyben a Bizottság nem egyeztetett a versenytanáccsal. Ezt meghaladóan az 1/2003 rendelet fent hivatkozott rendelkezéseiből következik, hogy ha valamely nemzeti versenyhatóság már eljár az ügyben, úgy a Bizottság csak a nemzeti versenyhatósággal történt konzultációt követően indíthat eljárást. Végül a megfelelőbb helyzetben lévő versenyhatóságnak kell eljárnia a panasz kezelése tekintetében, és tekintettel az 1/2003 rendelet (8) preambulumbekkezdésében felsorolt három együttes feltételre, a versenytanács a Bizottságnál megfelelőbb helyzetben van a feltételezett jogsértések vizsgálatára.
- 116 A Bizottság mindenekelőtt azzal válaszol, hogy amennyiben e jogalap az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíróval való együttműködés hiányára vonatkozik, valójában másik formában a feltételezett indokolási hiányra irányuló érvet ismétli meg, amelyre már válaszolt. Amennyiben e jogalap a versenytanáccsal való együttműködés hiányára vonatkozik, e jogalap az 1/2003 rendelet helytelen értelmezéséről tanúskodik. Az EK-Szerződés és az 1/2003 rendelet rendszerében az alkalmazási hatáskörök párhuzamosak, és az 1/2003 rendelet nem tartalmaz semmilyen, az ügyek vagy a hatáskörök megosztására vonatkozó feltételt. A nemzeti hatóságok hatásköre marad az EK 81. és 82. cikk alkalmazása, amíg a Bizottság nem indít eljárást az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdése értelmében, és megmarad a Bizottság hatásköre az EK 81. és 82. cikk elleni jogsértéssel szembeni bármikor való beavatkozásra.

- 117 Bizonyos körülmények pedig amellet szóltak, hogy az ügyben a Bizottság járjon el.
- 118 Végül, a Bizottság a helyszíni vizsgálat lefolytatására és az ügy érdemi vizsgálatára irányuló határozata az 1/2003 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti, a francia hatóságokkal való szoros együttműködés tárgyát képezte.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 119 Ami elsősorban a nemzeti bíróságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettséget illeti, az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az EK 10. cikkből következő jóhiszemű együttműködés kötelezettsége végrehajtásának módjait, amelyre a Bizottság köteles a tagállamokkal való kapcsolatait során (a Bíróság 230/81. sz., Luxembourg kontra Parlament ügyben 1983. február 10-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 255. o.] 37. pontja és a C-2/88. sz., Zwartveld és társai ügyben 1990. július 13-án hozott végzésének [EBHT 1990., I-3365. o.] 17. pontja) az 1/2003 rendelet 20. cikke határozza meg közelebbről a Bizottság által az EK 81. és 82. cikk megsértésének felderítése céljából végrehajtott helyszíni vizsgálatok keretén belüli kapcsolatok tekintetében, amely cikk meghatározza azokat a szabályokat, amelyek szerint a Bizottság, a nemzeti versenyhatóságok és a nemzeti bíróságok kötelesek együttműködni, ha a Bizottság e rendelet keretében helyszíni vizsgálat végzése mellett döntött.
- 120 Így az 1/2003 rendelet 20. cikke feljogosítja a Bizottságot a helyszíni ellenőrzés írásbeli meghatalmazás felmutatása melletti lefolytatására, e cikk (3) bekezdésének megfelelően, vagy vállalkozást a helyszíni vizsgálat alávetésére kötelező határozat alapján, e cikk (4) bekezdésének megfelelően. Ha a Bizottság a 20. cikk (3) bekezdése szerint folytatja a helyszíni vizsgálatot, e bekezdés alapján köteles megfelelő időben

értesítést küldeni a vizsgálatról azon tagállam versenyhatóságának, amelynek területén a vizsgálatra sor kerül. Ha a Bizottság a (4) bekezdés szerint folytatja le a helyszíni vizsgálatot, ez a bekezdés kötelezi arra, hogy a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat elfogadása előtt meghallgassa azon tagállam versenyhatóságát, amelynek területén a vizsgálatra sor kerül.

121 Az 1/2003 rendelet 20. cikkének (6) bekezdése értelmében a nemzeti hatóságok segítsége szükséges a helyszíni vizsgálat elvégzéséhez, ha a vizsgálattal érintett vállalkozás akadályozza azt, és ha a segítségnyújtáshoz a nemzeti szabályok szerint bírósági engedélyre van szükség, meg kell kérni azt a (7) bekezdésnek megfelelően. A (8) bekezdés értelmében az engedélyre vonatkozó kérelem esetén a nemzeti bíróság ellenőrzi, hogy a Bizottság határozata hiteles-e, és az előírányzott kényszerítő intézkedések nem önkényesek, illetve túlzottak-e a helyszíni vizsgálat tárgyának figyelembevételével, azaz a Bizottság határozata jogszerűségének ellenőrzése a közösségi bíróságok számára van fenntartva.

122 Ebből következik, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke nyilvánvaló különbséget tesz egyrészt a Bizottság által az e cikk (4) bekezdése alapján elfogadott határozatok és másrészt ugyanezen cikk (7) bekezdése alapján a nemzeti bírósághoz benyújtott segítségnyújtás iránti kérelem között.

123 Mialatt kizárólag a közösségi bíróságok illetékesek a Bizottság által a rendelet 20. cikkének (4) bekezdése alapján elfogadott határozat jogszerűségének vizsgálatára, ezzel szemben kizárólag a rendelet 20. cikkének (7) bekezdése szerint a kényszerítő intézkedések alkalmazásának engedélyezése iránti kérelemmel megkeresett nemzeti bíróság kapott felhatalmazást annak meghatározására – adott esetben a Bíróság segítségével előzetes döntéshozatal iránti kérelem keretében, és az esetleges nemzeti jogorvoslatok fenntartásával –, hogy a Bizottság által az e kérelem keretében

benyújtott információk lehetővé teszik-e számára a rendelet 20. cikkének (8) bekezdéséből következő ellenőrzés gyakorlását, és így képes-e érdemben nyilatkozni az elé terjesztett kérelemről (lásd ebben az értelemben a Tanács 1962. február 6-i 17. rendelete vonatkozásában a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 39., 67. és 68. pontját).

- 124 A rendelet 20. cikkének (7) bekezdése keretében megkeresett nemzeti bíróságnak ugyanezen cikk (8) bekezdése és az ítélkezési gyakorlat értelmében (lásd a 17. rendelet tekintetében a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítéletet) lehetősége van pontosításokat kérni a Bizottságtól, mégpedig azokról az indokokról, amelyek az EK 81. és az EK 82. cikk megsértésének feltételezésére indították, a feltételezett jogsértés súlyáról és az érintett vállalkozás szerepének jellegéről. Az Elsőfokú Bíróság általi ellenőrzés, amely elvben vezethet a Bizottság által e bíróságnak benyújtott információk elégtelenségének megállapítására, az ezen információk elégséges jellegének e bíróság által elvégzett értékelésének az Elsőfokú Bíróság általi újraértékelésével járna. Ez az ellenőrzés tehát nem megengedhető, mivel a nemzeti bíróság által elvégzett értékelés csak a határozatával szemben nyitva álló belső jogorvoslatokból eredő ellenőrzés alá tartozik.

- 125 Ezért a felperes által második jogalapja alátámasztására előadott érveket hatástalannokként teljes egészükben el kell utasítani, amennyiben a megtámadott határozat a Bizottság jóhiszemű együttműködési kötelezettségére vonatkozó tartalmának vitatásával az előzetes letartóztatásokat elrendelő bíró által az 1/2003 rendelet 20. cikkének (8) bekezdése keretében elvégzett, a Bizottság által a rendelet 20. cikkének (7) bekezdése alapján kért meghatalmazás megszerzése érdekében benyújtott információk elégséges jellegére vonatkozó értékelésnek az Elsőfokú Bíróság általi kétségbe vonását feltételezi. Az Elsőfokú Bíróságnak nincs hatásköre annak ellenőrzésére, hogy az e rendelkezés keretében megkeresett nemzeti bíróság teljesítette-e a 20. cikk (8) bekezdése szerint reá háruló feladatot.

- 126 Egyebekben pedig emlékeztetni kell arra, hogy a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni (a Bíróság 15/76. és 16/46. sz., Franciaország kontra Bizottság egyesített ügyekben 1979. február 7-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 321. o.] 7. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-384/02. sz., Valenzuela Marzo kontra Bizottság ügyben 2004. július 15-én hozott ítéletének [EBHT-KSZ 2004., I-A-235. o. és II-1035. o.] 98. pontja). Ezért a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat felhasználása vagy a benne található tényeknek a Bizottság által az 1/2003 rendelet 20. cikke (7) bekezdése alapján benyújtott kérelem keretében a nemzeti bírói hatóság által elvégzett értékelése nincs kihatással a helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat jogszerűségére.
- 127 A jelen jogalap keretében kizárólag az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdésében meghatározott, az ítélkezési gyakorlatban értelmezett tényezőket lehet értékelni, ha a felperes arra irányuló érvelései, hogy a Bizottság a nemzeti bíróságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettségét megszegte, megalapozottak. Az első jogalap vizsgálatából az következik, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikke (4) bekezdésének a Bizottság általi megsértését sem lehet megállapítani. A felperes által a második jogalapja alátámasztására előadott érvelés első részét ezért el kell utasítani.
- 128 Ami másodszor a felperes által említett különböző rendelkezésekből eredő, a nemzeti versenyhatóságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettséget illeti, először emlékeztetni kell arra, hogy az 1/2003 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése általános szabályt állít fel, amelynek értelmében a Bizottság és a tagállamok versenyhatóságai szoros együttműködésre kötelesek, ám nem kötelezi a Bizottságot arra, hogy tartózkodjon a helyszíni vizsgálat lefolytatásától olyan ügyben, amelyben valamely nemzeti versenyhatóság párhuzamosan eljár.
- 129 E rendelkezésből arra sem lehet következtetni, hogy ha valamely nemzeti versenyhatóság bizonyos tények tekintetében vizsgálódni kezdett, az rögtön meggátolja a Bizottságot az ügyben való eljárásban vagy az előzetes formában való információszerezésben. Ellenkezőleg, az e rendelkezésben meghatározott együttműködés

követelményéből következik, hogy e két hatóság párhuzamosan tevékenykedhet, legalábbis az olyan előzetes szakaszban, mint a vizsgálat. Az 1/2003 rendelet 11. cikkének (6) bekezdéséből, amelyre a felperes hivatkozik, az következik, hogy az együttműködés elve értelmében a Bizottság és a nemzeti versenyhatóságok legalábbis az eljárásuk alá vont ügy előzetes szakaszában, párhuzamosan dolgozhatnak. E rendelkezés előírja ugyanis – az érintett versenyhatósággal történő egyszerű konzultáció mellett –, hogy a Bizottság megtartja a határozat elfogadására irányuló eljárás kezdeményezésére irányuló lehetőséget akkor is, ha valamely nemzeti hatóság már eljár az ügyben. Ebből következően a Bizottság még inkább jogosult a jelen ügyben elrendelthez hasonló vizsgálat folytatására. A helyszíni vizsgálatot elrendelő határozat az ügy érdemi elbírálásának csak előkészítő aktusát képezi, amely nem jelenti az eljárásnak az 1/2003 rendelet 11. cikke (6) bekezdése szerinti hivatalos megindítását, mivel az ilyen vizsgálatra irányuló határozat önmagában nem jelenti a Bizottságnak az ügy érdemében való határozat elfogadására irányuló szándékát (lásd ebben az értelemben, a 17. rendelet vonatkozásában a Bíróság 48/72. sz. Brasserie de Haecht ügyben 1973. február 6-án hozott ítéletének [EBHT 1973., 77. o.] 16. pontját). Az 1/2003 rendelet (24) preambulumbekkezdése másrészt kimondja, hogy a Bizottságot fel kell hatalmazni arra, hogy elvégezze az EK 82. cikkbe ütköző jogsértések felderítéséhez szükséges helyszíni vizsgálatokat, és a rendelet 20. cikkének (1) bekezdése kifejezetten úgy rendelkezik, hogy a Bizottság az e rendeletben ráruházott feladatok teljesítése érdekében minden szükséges helyszíni vizsgálatot lefolytathat.

- 130 Másodszor, az 1/2003 rendelet 13. cikkének (1) bekezdéséből és az e cikket előrevetítő (18) preambulumbekkezdéséből következik, hogy az a tény, hogy valamely versenyhatóság eljár az ügyben, az érintett másik hatóság számára csak lehetőséget biztosít az eljárás felfüggesztésére vagy a panasz elutasítására. Egy egyszerű indokról van tehát szó, amely lehetővé teszi a hatóság számára saját eljárása felfüggesztését vagy a hozzá benyújtott panasz elutasítását. Nem következik semmilyen kötelezettség a vizsgálatról való tartózkodásra a Bizottság számára abból a tényből, hogy már valamely másik hatóság érintett az ugyanazon ügyben való eljárásban. Az sem állítható, hogy e rendelkezések a Bizottság és a szóban forgó ügyben esetlegesen érintett nemzeti versenyhatóságok közötti bármilyen ügy-, vagy hatáskör-kirendelési vagy -megosztási szempontokat állapítanak meg. Az e cikkel előírt egyszerű

lehetőség igénybevételének elmulasztása így semmiképpen sem tekinthető a Bizottságot a tagállamok versenyhatóságaival való kapcsolatai keretében terhelő együttműködési kötelezettség megszegésének.

- 131 Harmadszor, ami a felperes azon állítását illeti, hogy a Bizottság látszólag nem konzultált a versenytanáccsal, az Elsőfokú Bíróság ezzel ellentétben azt állapítja meg, hogy a megtámadott határozat a preambulumban kifejezetten említi, hogy az érdekelt tagállam illetékes hatóságát meghallgatták az 1/2003 rendelet 20. cikke (4) bekezdésének megfelelően. Tekintettel a közösségi intézmények aktusai jogszerűségének véelmére (a Bíróság C-137/92. P. sz., Bizottság kontra BASF és társai ügyben 1994. június 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-2555. o.] 48. pontja), amelynek értelmében az, aki az ilyen aktus jogellenességét állítja, köteles azt bizonyítani, és tekintve, hogy a felperes nem hozott fel semmilyen olyan elemet, amely bizonyítaná, hogy a francia versenyhatósággal ténylegesen nem konzultáltak, ezt az érvelést nem lehet elfogadni.
- 132 Negyedszer meg kell állapítani, hogy az 1/2003 rendelet (8) preambulumbekzdése nem teszi lehetővé annak megerősítését, hogy a jelen ügyben a versenytanács a Bizottságnál megfelelőbb helyzetben van a szóban forgó feltételezések vizsgálatára. Ez a preambulumbekzdés ugyanis csak a nemzeti jogi rendelkezések és a versenyjogi vonatkozású közösségi szabályozás egyidejűleg történő alkalmazását rendező elvek bemutatására szorítkozik, anélkül, hogy érintené azon versenyhatóság meghatározásának kérdését, amely a másiknál jobb helyzetben van adott ügy vizsgálatára. Ezért ennek a jelen ügyben nincs jelentősége.
- 133 Tekintettel az előzőekre, a Bizottság a megtámadott határozat elfogadásával nem sértett meg a felperes által hivatkozott egyetlen rendelkezést sem, amelyekből a nemzeti versenyhatóságokkal való jóhiszemű együttműködési kötelezettsége következik. Ebből következően a felperes által a második jogalapja alátámasztására előadott egyetlen érvelést sem lehet elfogadni, és így ezt a jogalapot, mint megalapozatlant, el kell utasítani.

Az arányosság elvének megsértésére alapított harmadik jogalapról

A felek érvei

- 134 A felperes előadja, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében az arányosság elve szerint a közösségi intézmények aktusai nem haladhatják meg a szóban forgó rendelkezés által kitzúzott jogos cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, azaz több megfelelő intézkedés közül a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani.
- 135 Általánosságban a felperes előadja, hogy az első jogalap keretében kifejtett indokolás hiánya lehetetlenné teszi az arányosság ellenőrzését. Mindenesetre, a szóban forgó helyszíni vizsgálat nem megfelelő és ésszerű eszköz ahhoz, hogy lehetővé tegye a Bizottság számára feltételezéseinek igazolását, aminek pedig a megtámadott határozat megsemmisítéséhez kellene vezetnie.
- 136 Először is, a helyszíni vizsgálat nyilvánvalóan aránytalan a jelen ügy háttérének ismeretében. A megtámadott határozatból mindenekelőtt következik, hogy a Bizottság által az 5. csomag 2004 januárjában végrehajtott díjcsökkentései tekintetében kifejezett kétségek nem igazolják a felperessel szembeni helyszíni vizsgálatot az e díjcsökkentésről szóló információk megszerzése céljából. Ezenfelül a Bizottság a felperestől számos információt kapott a 2003. július 16-i határozat elfogadásához vezető vizsgálat során anélkül, hogy át kellett volna vizsgálnia a helyiségeit. E határozat 3. cikke a Wanadoo árainak igazolását is lehetővé tette számára. A helyszíni vizsgálat ezért nem volt feltétlenül szükséges intézkedés a feltételezett tisztességtelen eladási árakra vonatkozó információ megszerzéséhez. Végül a versenytanács előtti eljárásnak és a versenytanács határozatának arra kellett volna köteleznie a Bizottságot, hogy ne folytassa le a helyszíni vizsgálatot, és adott esetben kevésbé kényszerítő intézkedéseket alkalmazzon.

- 137 Másodszer, a helyszíni vizsgálat nyilvánvalóan aránytalan a bizonyítékok megsemmisítése vagy elrejtése veszélyének fennállását igazoló tényezők létezése hiánya miatt. A felperes másrészt a múltban jóhiszeműen együttműködött a Bizottsággal. A Bizottság által lefoglalt dokumentum, amely igazolta az iratok elrejtésére vonatkozó feltételezései helytállóságát, nem meggyőző erejű. Ráadásul azokat az információkat, amelyek valamely tőzsdén jegyzett és ellenőrzött társaság dokumentumaiban találhatóak, nem lehet eltüntetni súlyos számviteli és társasági jogi szabálytalanságok elkövetése nélkül.
- 138 Harmadszer, a végrehajtó hatóság segítségét megelőző jelleggel kérő vizsgálati eljárás alkalmazása még aránytalanabb arra a tényre tekintettel, hogy az 1/2003 rendelet 20. cikkének (6) bekezdése csak akkor írja elő a tagállamok segítségnyújtását a Bizottság meghatalmazottai számára, ha valamely vállalkozás akadályozza a helyszíni vizsgálatot. Noha e cikk (7) bekezdése lehetővé teszi a segítségnyújtás elővigyázatosági intézkedésként történő kérését, a Bíróság pontosította, hogy ezt csak akkor lehet kérni, ha tartani lehet a vizsgálatral való ellenszegüléstől, továbbá hogy a Bizottságnak magyarázatot kell adnia e tekintetben az eljáró nemzeti bíróság részére. A jelen ügyben ez nem történt meg.
- 139 A Bizottság előadja, hogy a jelen jogalap nem megalapozott. Először, a versenytanács összegyűjtötte az előzetes információkat, és mivel részben kevésbé valóságosnak értékelte őket, nem lehet a Bizottságnak felróni azt, hogy úgy vélte, nem lehet biztos abban, hogy a helyszíni vizsgálatról eltérő módon is pontos információkhoz juthat. A versenytanács határozata nem terelte el a jogsértések gyanúját, és nem jelezte, hogy egy helyszíni vizsgálat mennyiben lenne aránytalan. Ezt meghaladóan a versenytanács – ellentétben a Bizottsággal – nem rendelkezett az esetleges kizorításra vagy felfaló árazásra utaló bizonyítékokkal, és illuzórikus lenne azt vélni, hogy egy vállalkozás ezeket önként közölni fogja.

- 140 Másrészt az a tény, hogy egy 2001-ben indított eljárás során a Bizottság már kért, illetve szerzett információkat a 17. rendelet 11. cikke szerinti információkérés útján, nem csökkentheti 2004-ben a Bizottságnak az 1/2003 rendelet 20. cikke alapján fennálló vizsgálati jogkörét.
- 141 Végül a Bizottság feltételezései nem a felperes 5. csomagjának díjaira vonatkoztak, és így nem kellett a helyszíni vizsgálat arányos jellegét bizonyítani e tekintetben.
- 142 Másodszor, a Bizottság hangsúlyozza, hogy a megtámadott határozat tizenkettedik preambulumbekézése részletezi azokat az indokokat, miért véli úgy, hogy fennáll a hasznos bizonyítékok megsemmisítésének veszélye.
- 143 Ezt meghaladóan a vállalkozás együttműködhet az információkérésére adott válaszában során anélkül, hogy ez kizárná a Bizottság vizsgálata szempontjából hasznos bizonyítékok elrejtésének szándékát. A Bizottság gyakorlata szerint a jelen esethez hasonló ügyekben jelentős ennek az objektív veszélye, amint azt a helyszíni vizsgálat során felfedezett bizonyítékok igazolják. Annak a ténynek, hogy bizonyos könyvelési dokumentumokat nehezen lehetne megsemmisíteni, nincs jelentősége, mivel nemcsak ilyen jellegű dokumentumokat kerestek az ügyben.

- 144 A körülményekből és a keresett bizonyítékok természetéből következik tehát, hogy a helyszíni vizsgálat volt az a vizsgálati eszköz, amely a legnagyobb valószínűségét kínálta azon bizonyítékok megszerzésének, amelyek a kiszorítás szándékát bizonyíthatták.
- 145 Harmadszor, az előzetes letartóztatásokat elrendelő bírótól kért kényszerítő intézkedések lehetőségének megadásához szükséges elegendő indokolás feltételezett hiánya nincs kihatással a megtámadott határozat jogszerűségének értékelésére.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 146 Előzetesen el kell utasítani a felperes által megfogalmazott általános érvet, amely szerint a megtámadott határozat hiányos indokolása lehetetlenné teszi a megtámadott határozat arányosságának ellenőrzését. Már korábban megállapítást nyert, hogy a Bizottság nem sértette meg indokolási kötelezettségét. Az arányosság elve, amely a közösségi jog általános jogelvei közé tartozik, megköveteli, hogy a közösségi intézmények aktusai ne haladják meg a szóban forgó rendelkezés által kitűzött jogos cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket, azaz több megfelelő intézkedés közül a kevésbé korlátozó jellegűt kell választani, és az okozott hátrányok nem lehetnek aránytalanok az elérendő célhoz képest (a C-331/88. sz., Fedesa és társai ügyben 1990. november 13-án hozott ítélet [EBHT 1990., I-4023. o.] 13. pontja és a C-180/00. sz., Hollandia kontra Bizottság ügyben 2005. július 14-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6603. o.] 103. pontja).

147 A jelen ügygel érintett területen az arányosság elvének figyelembevétele feltételezi, hogy a tervezett vizsgálat nem jár aránytalan és elfogadhatatlan hátránnyal a szóban forgó vizsgálat követett céljához képest (lásd a 17. rendelet vonatkozásában a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 76. pontját). A meghatalmazás alapján végzett, illetve a határozattal elrendelt vizsgálat között a Bizottság nem a helyzet különösen súlyos volta, kivételes sürgőssége vagy a teljes titoktartás kötelezettsége alapján választ, hanem az ügy sajátosságának figyelembevételeivel törekszik a megfelelő vizsgálat lefolytatására. Ezért ha valamely határozat kizárólag annak lehetővé tételére irányul, hogy a Bizottság összegyűjthesse a szerződés megsértése esetleges fennállásának megítéléséhez szükséges adatokat, az nem sérti az arányosság elvét (a 17. rendelet kapcsán lásd a fenti 52. pontban hivatkozott National Panasonic kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 28–30. pontját és a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 77. pontját).

148 Alapvetően a Bizottság joga annak megítélése, hogy egy információ szükséges-e a versenyjogi szabályok megsértésének megállapításához, vagy sem. Abban az esetben is, ha már valószínűsítő körülmények, illetve jogsértésre utaló bizonyítékok állnak rendelkezésre, a Bizottság jogosult olyan kiegészítő információkat kérni, amelyek segítenek a jogsértés mértékének és tartalmának meghatározásában, (a 17. rendelet vonatkozásában lásd a Bíróság 374/87. sz. Orkem kontra Bizottság ügyben 1989. október 18-án hozott ítéletének [EBHT 1989., I-3283. o.] 15. pontját és a fenti 37. pontban hivatkozott Roquette Frères ügyben hozott ítélet 78. pontját).

149 Másrészt az 1/2003 rendelet 18. és 20. cikke, amelyek közül az előbbi az információkérésre, az utóbbi a Bizottságnak a helyszíni vizsgálat tekintetében fennálló hatáskörére vonatkozik, két különböző, önálló eljárásról rendelkezik, és az a tény, hogy ezek közül az egyik cikk alapján már történt ellenőrzés, semmiképpen nem befolyásolja a Bizottság azon jogát, hogy a másik cikk alapján indítson vizsgálatot (a 17. rendelet 11. és 14. cikke vonatkozásában lásd a fenti 148. pontban hivatkozott Orkem kontra Bizottság ítélet 14. pontját).

150 A jelen ügyben először, a megtámadott határozat a Wanadoo által alkalmazott árképzésre vonatkozó információk összegyűjtését célozza az EK-Szerződés esetleges megsértése fennállásának értékelése érdekében, és a felperest ezen az alapon veti az elrendelt vizsgálat alá, nevezetesen, mivel a Bizottság feltételezi, hogy e magatartások megállapításához szükséges egyes bizonyítékok a felperes helyiségeiben található. A megtámadott határozat rendelkezései szerint a Bizottság már valóban rendelkezett bizonyos információkkal. Az ítélkezési gyakorlat alapján azonban jogos volt a kiegészítő információk gyűjtésére irányuló keresése a feltételezett jogsértés megállapítás céljából. Másrészt a keresés tárgyát képező elemek magukban foglalták a jelen ügyben a versenytársak elszigetelésére és kizorítására irányuló stratégiával kapcsolatos információkat is, amelyeket a felperessel, a szóban forgó jogsértéssel gyanúsított vállalkozás anyavállalatával esetleg közölhettek, és így nehezen lehet elképzelni, hogy azok adott esetben a helyszíni vizsgálattól eltérő módon is a Bizottság birtokába kerülhettek volna. Másodszor, tekintettel arra, hogy a keresett információk a versenytársak esetleges kizorítását, illetve azt felfedő bizonyítékokat tartalmaztak, hogy a felperessel közölték-e azokat, az ügy megfelelő vizsgálata céljából elfogadható a helyszíni vizsgálatnak az eredményesség biztosítása érdekében való, határozattal történő elrendelése. Harmadszor, a megtámadott határozattal elrendelt helyszíni vizsgálat a vállalkozás helyiségeire korlátozódott, mialatt az 1/2003 rendelet bizonyos feltételek fennállása esetén más helyiségek vizsgálatát is lehetővé teszi, beleértve az érintett vállalkozás bizonyos dolgozóinak lakóhelyét is. Tekintettel ezekre a körülményekre, nem valószínű, hogy a Bizottság a jelen ügyben aránytalanul járt volna el a követett célhoz képest és e tekintetben megsértette volna az arányosság elvét, mivel a határozattal elrendelt helyszíni vizsgálat igénybevétele megfelelő volt, figyelemmel az ügy sajátosságaira.

151 A felperes által előadott érvek nem cáfolják ezt a következtetést.

152 Elsősorban, az elrendelt helyszíni vizsgálat, tekintettel annak körülményeire, nem tűnik aránytalannak. Először, mivel a Bizottság nem vitatta a megtámadott határozatban az 5. csomag díjainak jogszerűségét, és a megtámadott határozatot nem is e díjak jogszerűségének megállapítása céljából fogadták el, a megtámadott határozat nem lehet aránytalan e tekintetben.

153 Másodszor, nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a Bizottság a 2003. július 16-i határozat elfogadásához vezető eljárás során a helyszíni vizsgálattól eltérő módon szerzett információkat a felperestől, mivel – mint az a fent elvégzett elemzésből következik – a helyszíni vizsgálat igénybevétele nem volt aránytalan. Ezt meghaladóan a Bizottságot nem köti a vállalkozással szemben valamely korábbi eljárásban alkalmazott információgyűjtési módszer. Másrészt, legalábbis a keresett információk egy részét – mint a versenytársak elszigetelésére és kizárására irányuló stratégiával kapcsolatos információkat, melyek esetlegesen jogsértés elkövetésének szándékát fedhetik fel, és amelyek lehet, hogy a felperes helyiségeiben lelhetők fel – bizonyosan nem közölték volna önkéntesen a Bizottsággal.

154 Harmadszor, a 2003. július 16-i határozatban foglalt meghagyások sem tették lehetővé a Bizottság által a helyszíni vizsgálat során keresett összes információ összegyűjtését.

155 Negyedszer, a versenytanács határozata jelzi, hogy a Wanadoo által a hozzá benyújtott panasz keretében közölt bizonyos költségelemek kevésbé tűntek megbízhatónak, és e határozat nem nyilatkozik a felperes által a leányvállalata feltételezett jogsértésében esetlegesen játszott szerep tekintetében.

156 Ezért nem lehet arra következtetni, hogy a helyszíni vizsgálat igénybevételére irányuló határozat aránytalan volt. E tekintetben az Elsőfokú Bíróság arra is emlékeztet, hogy már a 2003. július 16-i határozat elfogadásához vezető ügyben megvizsgálták a felperes vállalatcsoportjának stratégiáját, és azt a leányvállalata, a Wanadoo által elkövetett jogsértés megállapításához szükséges háttéremnek tekintették, és hogy ez a határozat az abban végzett elemzés során számos, a felperestől származó vagy általa bemutatott dokumentumra hivatkozik. Ezért a felperes arra vonatkozó érvét, hogy a versenytanács előtti eljárás arra kötelezte a Bizottságot, hogy ne vegye igénybe a helyszíni vizsgálatot, szintén el kell utasítani.

157 Másodszer, az információk elrejtésének vagy megsemmisítésének veszélyét igazoló bizonyítékok hiányára vonatkozó érv, nevezetesen az, hogy a felperes a múltban jóhiszeműen együttműködött a Bizottsággal, nem meggyőző. Egyrészt, nem kizárólag a Bizottság helyszíni vizsgálat folytatására irányuló határozatát indokoló okokról van, az igazi ok olyan bizonyítékok keresése volt, amelyek a versenytársak elszigetelésére és kizárására irányuló stratégiát fedhetnek fel, és amelyek lehetnek mind a felperes, mind a leányvállalata birtokában, és amelyeket – mint azt már korábban hangsúlyozásra került – szintén elrejthetnek, vagy amelyek vizsgálat esetén megsemmisítés veszélyének vannak kitéve. Másrészt, nincs jelentősége annak a ténynek, hogy a felperes tőzsdén jegyzett társaság, és szigorú számviteli és pénzügyi szabályok vonatkoznak rá. Még ha feltételezzük is, hogy a megtámadott határozatban említett különböző szolgáltatások áaira, beleértve a felperes árait is, vonatkozó információkat kerestek, az is tény, hogy a megtámadott határozat 1. cikke értelmében a versenytársak kizorításának szándékát felfedő bizonyítékokat is kerestek. Ezek pedig nincsenek a számviteli és pénzügyi szabályok alapján megőrzendő információk között.

- 158 Harmadszor, az a tény, hogy elővigyázatossági intézkedésként kérték a végrehajtó hatóság igénybevételét, szintén nem befolyásolja a megtámadott határozat jogszerűségét, annál is kevésbé, mivel – mint az már a fenti 126. pontban kifejtésre került – a megtámadott jogi aktus jogszerűségét a jogi aktus meghozatalának időpontjában fennálló ténybeli és jogi helyzet alapján kell megítélni, és nem vitatott, hogy a végrehajtó hatalom igénybevételének engedélyezését csak a megtámadott határozat elfogadását követően kérelmezték.
- 159 Az előzőekből következően az arányosság elvének feltételezett megsértését nem lehet megállapítani, és így a harmadik jogalapot el kell utasítani.

A megtámadott határozat jogellenességére vonatkozó negyedik jogalapról, amennyiben az olyan korábbi határozat következménye volt, amely sértette az 1/2003 rendeletet, a közleményt és a gondos igazságszolgáltatás elvét

- 160 Tekintve, hogy ezt a jogalapot először a válaszban ismertették, mindenekelőtt annak elfogadhatóságát kell megvizsgálni.

A felek érvei

- 161 A felperes előadja, hogy a Bizottságnak az ellenkérelmében új elemet kellett volna felhoznia. A Bizottság és a versenytanács tisztviselői közötti kapcsolat szerint a helyszíni vizsgálat szükségesnek bizonyult. E kapcsolatoknak az ügy Bizottság általi

érdemi vizsgálatának megfontolására kellett volna vezetniük. A megtámadott határozat tehát közvetlenül a francia versenyhatóságokkal való levélváltásból következik. Ennek hiányában a helyszíni vizsgálat elrendelésére nem került volna sor.

162 Noha a felperesnek tudomása volt a versenytanács előtt folyó vizsgálatról, de nem tudta, hogy a helyszíni vizsgálat a Bizottság az ügy érdemi vizsgálatáról döntő határozatából következik. Ez az eljárás során felhozott új jogalapnak minősül az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a értelmében, és mint ilyen, alkalmas az eljárás során benyújtott új jogalap igazolására.

163 A Bizottság úgy érvel, hogy ez a jogalap elfogadhatatlan, mivel az ellenkérelemben semmilyen jogi vagy ténybeli elemet nem tártak fel a felperes felé. Mindenekelőtt, figyelemmel egyrészt a francia versenyhatóságok képviselőinek jelenlétére a helyszíni vizsgálat idején és másrészt az 1/2003 rendelet 20. cikkének (4) bekezdésére és 11. cikkére, nehezen elképzelhető, hogy a felperes a jelen eljárás során szerzett tudomást a francia versenyhatóságok és a Bizottság között a helyszíni vizsgálatot megelőzően fennálló kapcsolatokról. A helyszíni vizsgálat megszervezése nem feltétlenül jelenti azt, hogy a Bizottság ténylegesen érdemben kívánja vizsgálni az ügyet. Mindenesetre, a Bizottság az ügy érdemére vonatkozó vizsgálatának fennállása nem jelent új tényt. A Bizottság a jelen ügyben csak arról határozott, hogy vizsgálati intézkedést fog végrehajtani. Végül a felperes azon értelmezése, amely szerint a megtámadott határozat közvetlenül a francia versenyhatóságok és a Bizottság közötti levélváltásból következik, amelynek hiányában a helyszíni vizsgálatra nem került volna sor, vitatható, tekintettel arra, hogy az ellenkérelem nem tartalmaz ilyen megállapítást.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- ¹⁶⁴ Az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-a c) pontjának és 48. cikke 2. §-ának együttesen értelmezett rendelkezései szerint a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát és a felhozott jogalapok rövid ismertetését, valamint hogy az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve, ha az olyan jogi vagy ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Az a tény tehát, hogy a felperes valamely ténybeli adatról az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során szerzett tudomást, nem jelenti azt, hogy ez az adat az eljárás során felmerült ténybeli körülménynek minősül. Az is szükséges ezenfelül, hogy a felperes korábban nem volt képes ezen adatról tudomást szerezni (az Elsőfokú Bíróság T-139/99. sz., AICS kontra Parlament ügyben 2000. július 6-án hozott ítéletének [EBHT II-2849. o.] 59. és 62. pontja).
- ¹⁶⁵ A jelen ügyben a felperes lényegében azt adja elő, hogy a megtámadott határozatot előidéző körülmény egy, a Bizottságnak az ügy érdemi vizsgálatáról szóló határozatát megelőző határozat volt, és hogy ez utóbbi létezését a Bizottság ellenkérelmében fedték fel előtte. E feltételezett korábbi határozat az eljárás során felmerült új jogi vagy ténybeli helyzetet jelent, amely igazolja a jelen jogalapnak először a válaszban történt előadását, olyan jogalapét, amely szerint a megtámadott határozat jogellenes, mivel a Bizottság egy korábbi, szintén jogellenes határozatából következik, mivel azt az 1/2003 rendelet, a közlemény és a gondos igazságszolgáltatás elvének megsértésével hozták.
- ¹⁶⁶ E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság kifejezetten jelezte ellenkérelmében, hogy „a Bizottság a helyszíni vizsgálat lefolytatására és az ügy érdemi vizsgálatára irányuló határozata, ellentétben a felperes állításával [...], az

1/2003 rendelet 11. cikkének (1) bekezdése szerinti, a francia hatóságokkal való szoros együttműködés tárgyát képezte”. Egyebekben a Bizottság ellenkérelmében is megerősíti, hogy a Bizottság és a versenytanács előadója közötti telefonbeszélgetésekből és egy találkozóából tűnt ki a helyszíni vizsgálat szükségessége a felfaló árazás megállapítását lehetővé tevő esetleges bizonyítékok összegyűjtése céljából, és hogy a versenytanács, valamint a Bizottság tisztviselői közötti kapcsolatok miatt tűnt megfelelőnek az, hogy a versenyhatóság határozzon a biztosítási intézkedésekről és a Bizottság folytassa le az ügy érdemi vizsgálatát, figyelemmel nevezetesen a 2003. július 16-i határozatra. Összefüggésében nézve a Bizottság azon állítását, amelyet a felperes releváns új ténynek tekint, ezen állítás inkább a helyszíni vizsgálat, és ezután ésszerűen e helyszíni vizsgálat során összegyűjtött elemek alapján indítandó vizsgálat lefolytatásának lehetőségére irányuló általános megfontolásokra utal. Így tehát a megtámadott határozat maga tartalmazza azt a határozatot, amely a Bizottságot az ügy érdemben való vizsgálatára indíthatja, és egy, a szóban forgó helyszíni vizsgálatához hasonló vizsgálati intézkedés pontosan az „ügy érdemi vizsgálatának” kiindulópontját képezi.

- 167 Az ellenkérelemben használt „határozat” kifejezés valóban helytelen, ám önmagában nem lehet belőle arra a következtetésre jutni, hogy valóban olyan új jogi vagy ténybeli helyzet felmerülését jelenti, amelyet a felperes nem ismerhetett korábban. A felperes pedig nem hozott fel semmilyen egyéb körülményt. Egyebekben, még ha feltételezzük is, hogy a Bizottságnak valóban volt ilyen határozata, a megtámadott határozat mindenképpen annak tolmácsolása, mivel a vizsgálati intézkedés meghatározásánál fogva előzetes, ám szükséges intézkedés az ügy érdemi vizsgálatához. A felperes tehát nem tekinthető úgy, mint aki nem tudhatott a Bizottság ellenkérelmét megelőzően a Bizottság és a francia versenyhatóságok közötti, a megtámadott határozat elfogadását megelőző kapcsolatok fennállásáról, annál is inkább nem, mivel az 1/2003 rendelet 20. cikke (4) bekezdésének rendelkezéseire

tekintettel nem hagyhatta azt figyelmen kívül. Ez pedig megelőzte a kereset benyújtásának időpontját, mivel a megtámadott határozat kifejezetten kimondja, hogy a Bizottság meghallgatta az érdekelt tagállam illetékes versenyhatóságát az 1/2003 rendelet 20. cikke (4) bekezdésének megfelelően, és a kereset egyik melléklete megállapítja, hogy a felperes már tudott a helyszíni vizsgálat időpontjában a versenytanács előtti eljárásról.

- 168 A felperes által hivatkozott feltételezett határozat, amelyet szerinte a Bizottság ellenkérelmében tártak fel, a valóságban egybefolyik a megtámadott határozattal. Ebből következik, hogy semmilyen új jogi vagy ténybeli elemet nem közöltek vele az ellenkérelemben. A felperes egyebekben ugyanazokat a jogsértéseket hozta fel keresetében, mint a jelen jogalap keretében.
- 169 A fentiekből következik, hogy a jelen jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani anélkül, hogy megalapozottsága tekintetében állást kellene foglalni, és – tekintettel az előzőekre – a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 170 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (negyedik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) **A keresetet elutasítja.**
- 2) **A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanese

Kihirdetve Luxembourgban, a 2007. március 8-i nyilvános ülésen.

E. Coulon

hivatalvezető

H. Legal

elnök